ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី?

អ្នកនិពន្ធៈ ជ្រីញ-ចាំញ

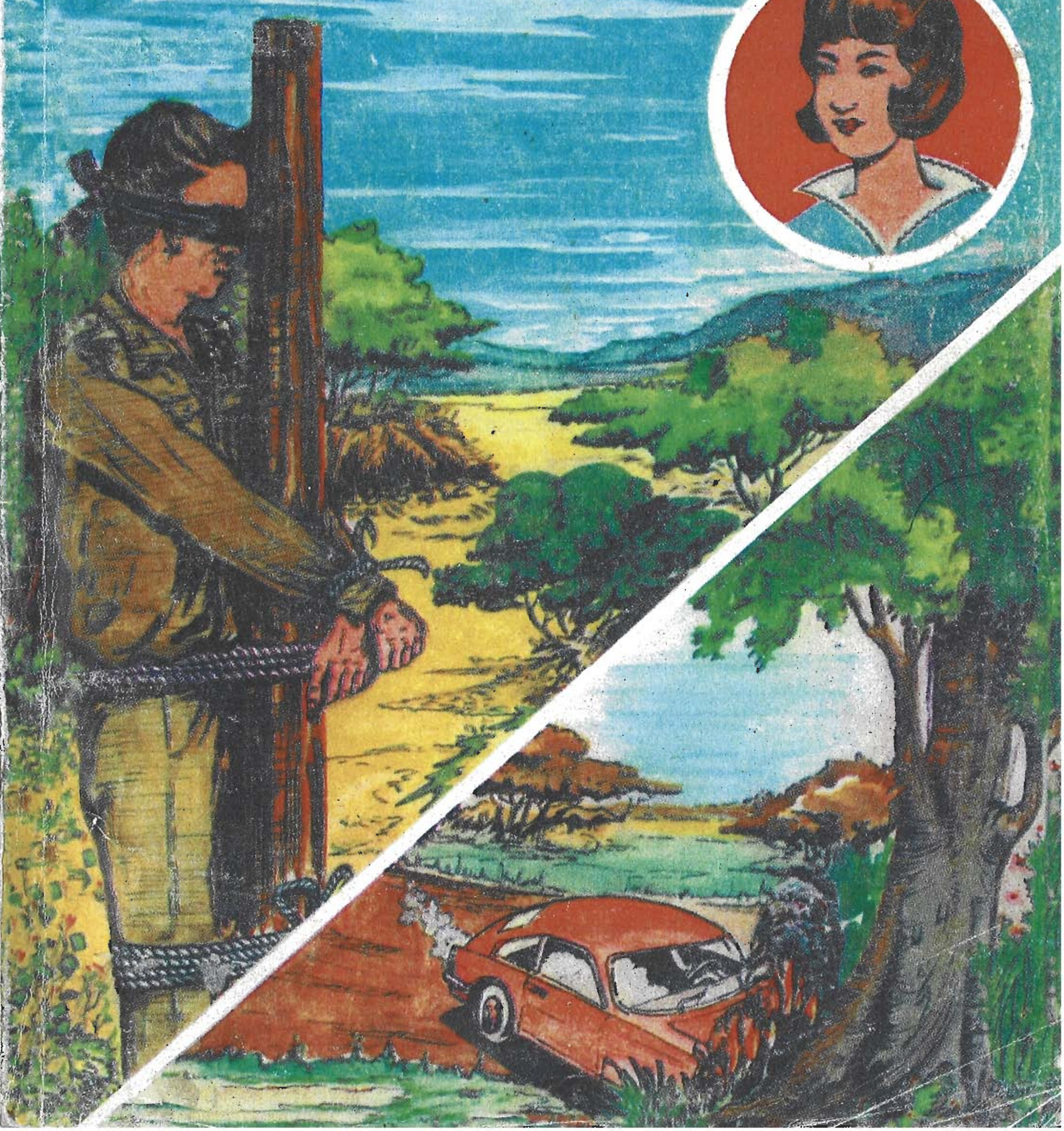

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោក **អ៊ុច ភិរម្យ**

ដែលបានចែកចាយសៀវភៅនេះដើម្បី

ជូនដល់បងប្អូនរួមជាតិបានអាននៅថ្វីដៃអក្សរសាស្ត្រខ្មែរ

In kind appreciation to

Mr. Perom Uch

for making this book available

for all to enjoy Khmer literature.

ជីវប្រវត្តិរបស់អ្នកនិពន្ធ
ទ្រិញវ៉ាញ

នៅក្នុងអំឡុងឆ្នាំ១៩៦៣លោកទ្រិញវ៉ាញបានបំពេញមុខងារជាតំណាងរាស្ត្រ លោកក៏មានតួនាទីជាសមាជិកការិយាល័យរបស់រដ្ឋសភាដែរព្រមទាំងជាប្រធានគណៈកម្មការសភា។ ក្នុងខែមិនា១៩៧០ លោកជាតំណាងរាស្ត្រមួយរូបដែលបានចូលរួមបោះឆ្នោតដកសម្តេចនរោត្តមសីហនុពីតំណែងប្រមុខរដ្ឋនៃរាជាណាចក្រកម្ពុជា។ នៅក្រោមរដ្ឋាភិបាលសាធារណរដ្ឋខ្មែរលោកបានបំពេញបេសកកម្មជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងឃោសនាការ។

លោកបានប្រសូតនៅថ្ងៃទី៩ខែកញ្ញាឆ្នាំ១៩២៤នៅឯត្រពាំងឫស្សីខែត្រកំពង់ធំ។ លោកត្រូវជាបុត្ររបស់លោកទ្រិញបាក់និងលោកស្រីស៊ុយហួយ។ ភរិយារបស់លោកគឺលោកស្រីម៉ាម៉ុងក្រេ លោកនិងភរិយាមានបុត្រានិងបុត្រីទាំងអស់ចំនួន១០នាក់។

លោកបានបំពេញការសិក្សានៅឯសាលាគរុវិជ្ជា ហើយក៏បានបំពេញបេសកកម្មនៅឯក្រសួងឃោសនាការ បរមរាជវាំង រដ្ឋសភា រួមជាមួយគ្នានេះដែរលោកក៏ជា សមាជិកមួយរូបនៃរាជរដ្ឋាភិបាលខ្មែរ។

លោកធ្លាប់ធ្វើជាអ្នកសរសេរកាសែតអ្នកជាតិនិយមនៅក្នុងសម័យសង្គមរាស្ត្រនិយម ព្រមទាំងបាននិពន្ធសៀវភៅមួយចំនួនទៀតផង។

លោកបានទទួលមរណៈភាពក្រោយបន្ទាប់ពីជ័យជំនះរបបខ្មែរក្រហមនៅឆ្នាំ១៩៧៥។

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណលោកដែលបានចែងទុកជាអនុស្សាវរីយ៍នៅសៀវភៅ **ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី?** នេះ។ សូមវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់លោកបានជួបតែនឹងសុគតិភពកុំបីឃ្លាងឃ្លាតឡើយ។

Author's Biography

TRINH HOANH

—

Député à l'Assemblée Nationale, Membre du Bureau de l'Assemblée Nationale, Président de Commissions Parlementaires, Commis de l'Information de 1re classe.

Né le 9 Septembre 1924 à Trapeang-Russei (Kg.-Thom), fils de M. Trinh Bac et de Mme née Suy Huoi. Marié le 15 Novembre 1945 avec Mlle Mar-Mongkre. Enfants : V , P , V , V , V , V , V , V , V , V .

Ecole de Formation des Instituteurs. Chef de Bureau et Chef de Service au Ministère de l'Information, Chef du Secrétariat du Palais Royal, Questeur de l'Assemblée Nationale, Membre du Gouvernement, ancien Rédacteur en Chef du «Neak Cheat Niyum». Auteur de plusieurs Ouvrages, dont les «Préceptes du Bouddha» et «l'Arithmétique Expliquée». Plusieurs fois en mission à l'étranger. Commandeur du Monisaraphon, Officier de l'ORC, Officier du Sowathara, Médaille d'Or du Travail, Commandeur de l'ordre du Soleil Levant (Japon).

Membre du Comité Central du Sangkum, du Comité Directeur de la J.S.R.K., du Comité Directeur de l'Association des Ecrivains Khmers, de l'Association des Parents d'Elèves du Lycée Descartes, de l'Association Sportive du Lycée Descartes, de l'Association Mondiale du Bouddhisme.

Sports : Foot-ball, basket-ball, volley-ball - Distraction : Musique.

Adresse privée : 3 rue Nhiek Tioulong, Phnom-Penh, Téléphone : 53 Chak Angré.

(after "Personalités du Cambodge" 1963 Edition)

Member of Parliament (1963), Member of the National Assembly office, President of the Parliamentary Commissions, First Class Information Clerk.

Born on September 9, 1924 in Trapeang Russei (Kampong Thom Province), son of Mr. Trinh Bac and Mrs. Suy Huoi. Married on November 15, 1945 to Miss Mar Mongkre. Ten children.

Completed teacher's formation school. Supervisor and Department Head at the Ministry of Information, Office Manager of the Royal Palace, Treasurer of the National Assembly, Government Official, Chief Editor of the "Neak Cheat Niyum" newspaper. Author of several books including "Buddha's Precepts," "Arithmetic explained." Completed several foreign missions. Commander of the Monisaraphon, Officer of the Royal Order of Cambodia, Sowathara Officer, Gold work medal, Commander of the Rising Sun order (Japan).

Member of the Central Committee of the Sangkum Reastr Niyum, Director of the Khmer Royal Socialist Youth (J.S.R.K.), Member of the Directorate committee of the Association of Khmer Writers, of the Association of Student's Parents of Descartes High School, of the Sport Association of Descartes High School, of the Buddhism World Association.

Hobbies: soccer, basketball, volley ball, music.

Private Address: 3 Nhiek Tioulong Street, Phnom Penh. Telephone: 53 Chak Angre.

Note: In 1970, Mr. Trinh Hoanh was also a Member of Parliament. He was one of the MP who voted to remove Samdech Sihanouk from power on March 18, 1970. Upon the formation of the Khmer Republic, he was nominated as Information Minister.

Following the victory of the Khmer Rouge forces in April 1975, Mr. Trinh Hoanh whereabout remains unknown. It is presumed that he found his death shortly after the advent of the Khmer Rouge regime, or during the Khmer Rouge era (1975-1978).

ក្រសួងអប់រំជាតិ

យោបល់

គណៈកម្មការបច្ចេកទេសខាងភាសាខ្មែរ

គណៈកម្មការបច្ចេកទេសខាងខេមរភាសា បានប្រជុំកាលពីថ្ងៃពុធទី ១៥ តុលា ១៩៦៩ ម៉ោង ៩ កន្លះ ដែលមានសមាជិកដូចតទៅ គឺៈ លោក មាស ឌឹម, ឡុច ផ្លេង, អ៊ុក សាម៉ន និង លាងហ៍ប់អាន ដើម្បីពិនិត្យសៀវភៅប្រលោមលោកមានចំណងជើងថា «ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី» និពន្ធដោយលោក ទ្រិញ វ៉ាញ ដែលក្រសួងអប់រំជាតិផ្ញើមក «ដើម្បីពិនិត្យនិងផ្តល់យោបល់» តាមលិខិតបញ្ជូនដែលត្រូវតបលេខ ៣០៩-ខ-សយ. ចុះថ្ងៃ ២៥-៨-៦៩ ។

ក្រោយដែលបានប្តូរយោបល់គ្នាយ៉ាងយូរ ហើយនិងពិនិត្យលើកំណត់ហេតុនៃគណៈកម្មការសិក្សាផ្នែករងទី ៣ ខាងខេមរៈ ចុះថ្ងៃ ១៥ កុម្ភៈ ១៩៦៩ មក គណៈកម្មការយល់ឃើញថា «ពុំអាចបញ្ចូលសៀវភៅនេះក្នុងកម្មវិធីមធ្យមសិក្សាថ្នាក់ណាមួយបានទេ» ប៉ុន្តែ «អាចចាត់ទុកជាសៀវភៅសម្រាប់ការអាន ដោយណែនាំ (Lecture dirigée) ក្នុងគ្រឹះស្ថានសិក្សាបាន» ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៦ ខែតុលា គ.ស. ១៩៦៩

ប្រធានគណៈកម្មការ,

ហត្ថលេខាៈ កែ ម៉េច ចាប់

បោះពុម្ពនៅថ្ងៃទី ១ មេសា ១៩៧៥

គណៈកម្មការសិក្សា
ផ្នែកលេខ ៣

សេចក្ដីដកស្រង់កំណត់ហេតុនៃគណៈកម្មការ ពិនិត្យសៀវភៅនៅមធ្យមសិក្សា

. . . .

ក្រោយពីបានពិភាក្សាលើ ចំណុច ផ្សេង ៗ នៃសៀវភៅ « ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី » នេះ អស់ពេលដ៏យូរមក គណៈកម្មការមានយោបល់ដូចតទៅ :

១- ចំពោះអត្ថន័យ: សៀវភៅនេះបានលើកយកមកចោទនូវបញ្ហាសំខាន់ៗ:

- ប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរយើង ក្នុងការបង្ក្រាបជនក្បត់ជាតិ (ចំពូក ២)
- ការបំរើជាតិដោយស្មោះត្រង់ កលល្បិចនិងជោគជ័យរបស់ការិយាល័យទី ២ ក្នុងបដិចារកិច្ច
- ចិត្តស្នេហាជាតិ និង ភក្ដីភាពចំពោះជាតិ
- ចិត្តស្មោះត្រង់និងបទបញ្ជា គឺវិន័យក្នុងកងទ័ព ។

២- ចំពោះអត្ថរូប :

- មានការប៉ិនប្រសប់ក្នុងរបៀបនិទាន ដោយលើកយកបញ្ហាបិទមុខដាក់ខាងដើម ធ្វើឲ្យអ្នកអានចង់ដឹងរឿង
- ដំណើររឿងចេះតែជឿនលឿនរហ័សទាន់សម័យ
- ភាសានិយាយស្របនិងប្រភេទនៃសៀវភៅ ប៉ុន្តែបានក្ដៅក្ដែងបន្តិចបន្តួចខាងពាក្យសំដី ។

. . . .

៣- ចំពោះអត្ថរស :

- មានលក្ខណៈជាតិទាំងចិត្តខ្លែង គួរអង្គ ចិត្ត សង្គម . . .
- មានការអប់រំ (ដាស់តឿនឲ្យស្រឡាញ់ជាតិ-ស្នេហាស្មោះត្រង់) ។

ធ្វើនៅភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៥ កុម្ភៈ ១៩៦៩

អគ្គប្រធាន

ហត្ថលេខា : ទ្រឹ ម៉ល

ហត្ថលេខា សមាជិក :

ចាន់ គន្ធ - ឡុច ថ្លែង - តាន់ អ៊ឹម

អគ្គនាយកដ្ឋាន នៃ ក្រសួងវាំង

ក្នុងព្រះបរមរាជវាំង

លេខ ៨០៩ - ល - ជ្ជ

ភ្នំពេញ នៅថ្ងៃទី ២៨ ខែកក្កដា គ. ស. ១៩៦៧

អ្នកអង្គម្ចាស់ អគ្គនាយកក្រសួងវាំង នៃព្រះបរមរាជវាំង

ជំរាបមកសហជីវិន ខៀវ - រិទ្ធ

បានជ្រាប ។

សម្ដេចព្រះមហាក្សត្រិយានី ជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង ទ្រង់បានទទួលនូវសៀវភៅប្រលោមលោក ២ សៀវភៅ មានចំណងជើងថា « ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី » ដែលសហជីវិន បាននិពន្ធចងក្រង ហើយបានផ្ញើទៅថ្វាយចំពោះព្រះអង្គតាមបុគ្គលហ្លួយចុះថ្ងៃទី ១៣ កក្កដា ១៩៦៧ នោះហើយ ។

សម្ដេចជាអម្ចាស់ ទ្រង់មានព្រះរាជបំណាមដូចតទៅនេះ :

" អរគុណណាស់ ដែលផ្ញើរឿង "ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី" មកថ្វាយនេះ ហើយនិងសូមសរសើរ អំពីកម្លាំងកាយហើយនឹងកម្លាំងចិត្ត ដែលមានការច្រើនជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ ៗ ដល់ទៅ ៩ មុខហើយ មានពេលសរសេរសៀវភៅបានទៀតនេះ គួរឲ្យកោតណាស់ សូមសរសើរដោយសុទ្ធចិត្ត និង ឲ្យពរដែលបំរើជាតិនិង រាជបល្ល័ង្កនេះ សូមឲ្យបានសុខតរៀងទៅ "

ព្រះហស្តលេខា : នរោត្តម កន្តុល

ខុទ្ទកាល័យនៃសម្តេចសហជីវិន

ព្រះប្រមុខរដ្ឋ

លេខ -១១០០-ខ-ស- ៦២៣

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២០ កក្កដា គ. ស. ១៩៦៧

" ទទួលព្រះបរមរាជឧង្គារធំកល់លើត្បូង "

តាមលេខាធិការដ្ឋានផ្ទាល់សម្តេចសហជីវិនព្រះប្រមុខរដ្ឋ

ជំរាបមកសហជីវិន ទ្រឹញ-ភ៊ាញ ប្រធានគណៈកម្មការឃោសនាការ

និងពត៌មាននៃរដ្ឋសភា ក្រុងភ្នំពេញ

ខ្ញុំបានទទួលកិត្តិយសធំខ្ពង់ខ្ពស់ពីសម្តេចព្រះប្រមុខរដ្ឋ ទ្រង់ព្រះបញ្ជាឲ្យខ្ញុំថ្លែងក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអង្គ នូវសេចក្តីសរសើរយ៉ាងអនេក ចំពោះសហជីវិនដែលបានខិតខំព្យាយាមនិពន្ធរឿងប្រលោមលោក ដែលមានចំណងជើងថា " ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី " ជាប្រលោមលោក ដែលមានន័យនិងសារប្រយោជន៍យ៉ាងសំខាន់សំរាប់ជាស់សតិជាតិយើងឲ្យស្គាល់ច្បាស់នូវកិច្ចសង្គ្រោះញាតិ អាណិតអាសូរ និងការជិះជាន់ រំលោភនៃពួកប្រតិកិរិយា ។ល។

ប្រលោមលោករបស់សហជីវិននេះ មុខជានឹងបានជាគុណប្រយោជន៍យ៉ាងសំខាន់សំរាប់ប្រទេសយើងតទៅអនាគតជាពុំខាន ។

នៅទីបំផុតសម្តេចឪ ទ្រង់មានព្រះរាជហឫទ័យសោមនស្សរីករាយ និងជឿជាក់ថា សហជីវិន នឹងព្យាយាមបន្តការនិពន្ធផ្សេង ៗ ទៀត ឲ្យបានបំរើនល្អលាស់ជាពុំខាន ។

សូមសហជីវិន ទទួលនូវសេចក្តីរាប់អានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អំពីខ្ញុំ ។

ហត្ថលេខា: ខែម-សួន

អារម្ភកថា

ខ្ញុំពុំមានចំណេះជ្រៅជ្រះប៉ុន្មានទេ តែកាលនៅរៀនសាលាគរុវិជ្ជា ខ្ញុំធ្លាប់បានលេខ ១ ខាងតែងសេចក្តីខ្មែរ លោកញឹក-ធូរ "មុខញ្ញាមហាមន្ត្រី ញឹក-ធូរ" បានឲ្យពិន្ទុខ្ញុំដល់ទៅ ៩ ក្នុងភាគ ១០ ក៏សឹងមាន ។

ខ្ញុំធ្លាប់បានសរសេរអត្ថបទសារព័ត៌មានតាំងពី គ.ស. ១៩៤៨ ហើយការព្យាយាមរបស់ខ្ញុំនេះ បានរហូតដល់ឋានៈជានិពន្ធនាយកសារព័ត៌មាន កម្ពុជា, ឈាមខ្មែរ, សង្គមរាស្ត្រនិយម និងអ្នកជាតិនិយម ។ មិត្តអ្នកអានទាំងឡាយបានស្គាល់នូវរបៀបសរសេរអត្ថបទរបស់ខ្ញុំយ៉ាងច្បាស់ ហើយនិយមអានព្រោះមានខ្លឹមសារ ។ ខ្ញុំធ្លាប់បានសរសេរទស្សនាវដ្តី និងសៀវភៅផ្សេងៗទៀតជាច្រើនដែរ តែសុទ្ធជាអត្ថបទកប់រៀបពីហេតុដែលមាន គឺព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងៗ ឬក៏បង្ក្រងធ្វើអត្ថាធិប្បាយនូវច្បាប់ដែលមានស្រាប់ ។ ខ្ញុំបាន

សរសេរសៀវភៅ "គម្រាមធម៌" មួយ បានប្រឡងជាប់ លេខ ៣ ក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ ក្នុងពិធីបុណ្យខួប ២៥០០ វស្សានៃ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ តែក៏ជាការអត្ថាធិប្បាយវែកញែកដែរ, ខ្ញុំពុំ ដែលហ៊ានសរសេរប្រលោមលោកទេ ព្រោះប្រលោមលោក ត្រូវមានការព្យាយាមច្រើន ដើម្បីរៀបចំឲ្យត្រូវតាមបច្ចេកទេស ដូចជាការចងក្រងឲ្យមានដំណើររឿងកុបគិន, ឆ្នៃរចនាពាក្យ សំដីឲ្យត្រឹមត្រូវតាមលក្ខណៈរបស់តួ ទំនងល្បិចកលសំកប់ ធ្វើឲ្យអ្នកអានជាប់ចិត្ត អានដក់មិនធុញទ្រាន់ជាដើម ។ តែខ្ញុំនៅទំរេក្សាបំណងមួយជាប់ជានិច្ច គ្មានដាទីបំផុត ខ្ញុំក៏ ជាប់ចិត្តសរសេររឿង "ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី ?" នេះដែលជាប្រលោមលោក ទាក់ទងក្នុងមនោសញ្ចេតនា ជីវិតអន្ទាយ, មានការសង្គ្រោះដោយស្អប់ការជិះជាន់លោក មានការលះបង់ជីវិតដើម្បីជាតិ ទប់ទល់នឹងជនលោកបុណ្យ លក់ជាតិ បំរើសេអាក្ខ ។

ខ្ញុំសរសេរនេះគឺមានប្រាថ្នា ទាញចិត្តមិត្តអ្នកអានឲ្យ តែចង់ដឹងដំណើររឿងជានិច្ច តែលទ្ធផលយ៉ាងណា ជាភារៈ លើមិត្តអ្នកអានទាំងអស់ ព្រោះខ្ញុំមានសង្ឃឹមថានឹងបានទទួល នូវសេចក្តីរិះគន់ ជួយកែតម្រូវអំពីមិត្តអ្នកអានជាពុំខាន ។

ក្នុងប្រលោមលោក "ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី ?" នេះ ខ្ញុំប្រើពាក្យថា "ខ្ញុំ" ជាតួឯកក្នុងផ្ទៃរឿង តែពុំមែន ជារឿងកើតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំទេ គឺគ្រាន់តែជាបច្ចេកទេសម្យ៉ាង ក្នុងការសរសេររឿងតែប៉ុណ្ណោះ ហើយសូមមិត្តអ្នកអាន មេត្តាកុំប្រែសេចក្តីនៃរឿងនេះទៅជាអ្វីដទៃឡើយ ។

ថ្ងៃទី ១០ សីហា ២៥០៥ / ១៩៦២

សូមអរគុណ

ឧធិញ-ម៉ាញ

ជំពូកទី ១

វគ្គទី ១

រឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខ

នៅក្រុងបាងកក រាជធានីនៃប្រទេសថៃឡង់ ក្នុងគ. ស. ១៩៦២ មានរឿងមួយដ៏ចំឡែកអស្ចារ្យ បានធ្វើឲ្យមហាជនភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះជារឿងអាថ៌កំបាំង បិតនៅក្នុងការទៀងផ្ទាល់នៃមហាជន ចាប់តាំងពីជនសាមញ្ញធម្មតា រហូតដល់អ្នកកាសែត អ្នកនិពន្ធរឿងបិទមុខ អ្នកចិត្តសាស្ត្រ អ្នកវិញ្ញាណសាស្ត្រ តែងនាំគ្នាស៊ើបសួរថា តើរឿងក៏ពិតប្រាកដនោះយ៉ាងណាខ្លះ ?

ភ្លើងសង្គ្រាមលោកលើកទី ២ បានរលត់ទៅក៏ពិតមែនហើយ តែប្រជាជនទាំងឡាយនៅពុំទាន់បាត់ស្រៀវឆ្អឹងខ្នងនៅឡើយ ។ ការប្រែប្រួលនៃពិភពលោក ដែលអាចកើត

ឡើងពីផលនៃសង្គ្រាមសម័យថ្មី សង្គ្រាមត្រជាក់ សង្គ្រាមពិសេស សង្គ្រាមឥតប្រកាសសង្គ្រាម ដែលគេច្រើនតែស្មានថា នឹងប្រព្រឹត្តទៅបែបនេះ បែបនោះយ៉ាងណា រឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខ ដែលកំពុងតែកើតមានឡើងក្នុងពេលនេះ ក៏នៅតែបានទទួលនូវការងឿងឆ្ងល់ និងការដៅស្មាននៃមហាជន ពុំប្លែកគ្នាប៉ុន្មានពីរឿងសង្គ្រាមទាំងនោះដែរ . . . . .

ប្រជាជនភាគច្រើននៅក្រុងបាងកក នាំគ្នាជឿថា មានខ្មោចបិសាចមួយដែលមានឥទ្ធិឫទ្ធិ តែពុំប្រទូសរ៉ាយនឹងមនុស្ស ព្រោះវាមិនដែលធ្វើអ្វីឲ្យរំខានដល់អ្នកណាសោះឡើយ ។

បិសាចនេះ គ្រាន់តែជាបិសាចស្នេហាតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមកជួបតែនឹងមនុស្សដែលវាស្រឡាញ់ ដោយវាអាចសម្តែងរូបកាយឲ្យក្លាយខ្លួនទៅជាមនុស្សបាន ។

មនុស្សដែលបិសាចនៅស្រឡាញ់ គឺស្រីម្នាក់ឋិតនៅក្នុងមជ្ឈិមវ័យ ឈ្មោះនាង យូរ៉េត ។ ឈ្មោះនេះក៏ល្មមជាឈ្មោះ

របស់ជនជាតិថៃបាន តែអ្នកផងបានដឹងច្បាស់ថា នាងយូរ៉េត ជាជនជាតិខ្មែរ ។ នាងមានប្តីជាជនជាតិខ្មែរដែរ ហើយមានកូនប្រុសតូចម្នាក់ ដែលនៅក្នុងបន្ទុករបស់នាងសព្វថ្ងៃនេះ...

រឿងរ៉ាវមានតទៅទៀតថា កាលបើគូស្វាមីភរិយា នៅរួមសុខទុក្ខជាមួយគ្នា បានកូនប្រុសមួយនេះហើយ, ប្តីក៏ស្លាប់ចោលនាងទៅ ដោយសារឧបទ្ទវហេតុក្នុងពេលរាត្រីមួយ ដែលគេបានបើករថយន្តផ្ទាល់ខ្លួនចូលទៅទីក្រុង ដើម្បីកិច្ចធុរៈអ្វីមួយ ហើយទៅបុកដើមឈើនៅទីពាក់កណ្តាលផ្លូវ ។ ដោយសារការបើកបរលឿនពេក រថយន្តនោះបានជ្រុលជ្រួសទៅបុកដើមឈើយ៉ាងខ្លាំងក្រៃណាខ្លាំង ទាល់តែរថយន្តនោះឆេះខ្ទេចខ្ទីទាំងអស់ ។ ឯម្ចាស់រថយន្តគឺប្តីនាងយូរ៉េត ដែលជាអ្នកបើកបររថយន្តនោះ ក៏ត្រូវភ្លើងឆាបឆេះពេលពល ស្លាប់នៅជាប់នឹងដៃចង្កូតរថយន្ត ។ ភាពនេះជាភាពគួរឲ្យស្លុតរន្ធត់ជាខ្លាំង...

ទីកន្លែងដែលរថយន្តបុកដើមឈើ ពាល់តែស្លាប់ម្ចាស់នោះ ជាកន្លែងស្ងប់ស្ងាត់គ្មានផ្ទះសម្បែងអ្នកស្រុកឡើយ ។ សងខាងផ្លូវថ្នល់មានដើមគគីរដុះជាជួរ តែឃ្លាតៗពីគ្នា ។ បើតាមការសន្និដ្ឋានរបស់ក្រុមព្រះនគរបាល ដែលបានទៅពិនិត្យមើលសាកសពនិងកំទេចរថយន្តក្នុងវេលានោះថា ប្រហែលជាម្ចាស់រថយន្តបើកបរលឿនពេក ពុំប្រយ័ត្នប្រយែង លុះមានហេតុការណ៍កើតឡើងចាប់ហ្វ្រាំងពុំទាន់ រថយន្តក៏ជ្រុលទៅបុកដើមឈើ ។ ដោយការបុកខ្លាំងពេក រថយន្តក៏ឆេះខ្ទេចខ្ទី បណ្ដាលឲ្យអ្នកម្ចាស់រថយន្ត ដែលជាអ្នកបើកបរនោះត្រូវភ្លើងឆេះពេលកលទៅជាមួយនឹងរថយន្តដែរ ។ ការពិនិត្យនិងសេចក្ដីរាយការណ៍ របស់ក្រុមព្រះនគរបាល បានផ្អែកទៅលើជំនឿថា រថយន្តដែលត្រូវភ្លើងឆេះនេះ ជារថយន្តរបស់ប្ដីនាងយូរ៉េត ឯអ្នករងគ្រោះស្លាប់ក្នុងរថយន្ត ក៏គឺប្ដីរបស់នាងយូរ៉េតនុះឯង ....

ហេតុការណ៍ដូចពោលមកនេះ បានកើតឡើងបីឆ្នាំកន្លងមកហើយ ...

កាលបើអស់ពីខ្មោចប្ដីទៅហើយ នាងយូរ៉េត ក៏នៅតែសំណាក់អាស្រ័យនៅក្រុងបាងកកដដែល ។ ក្រោយពេលបាត់ការធ្វើបុណ្យបូជាសពជូនខ្មោចប្ដីហើយ នាងយូរ៉េត រស់នៅដោយការស្ងប់ស្ងៀម ពុំសូវមានទាក់ទងវិវាទនឹងអ្នកណាឡើយ ។ ផ្ទះរបស់នាងជាផ្ទះឈើប្រក់ស័ង្កសី សង់នៅលើដីភូមិមួយនៅជាយក្រុង តាមផ្លូវដែលចេញពីទីក្រុងទៅចន្ទបុរី ។

រឿងរ៉ាវអាថ៌កំបាំងចំមុខនេះ កាលពីបីឆ្នាំកន្លងទៅនេះ មានដំណឹងលេចឮថា ខ្មោចប្ដីនាងយូរ៉េត អាចសំដែងឥទ្ធិឫទ្ធិ ឲ្យកើតទៅជារូបមនុស្សបាន ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ខ្មោចនេះ អាចនិយាយស្ដីឆ្លើយឆ្លងជាមួយនឹងនាងបានទៀតផង ។ រឿងនេះ មានមនុស្សលបមើលឃើញ ។ ដំបូងមានអ្នក

ឃើញតែពីរបីនាក់ប៉ុណ្ណោះ តែលុះដំណឹងនេះ ចេញពីមាត់មួយ ចូលត្រចៀកមួយទៀត ក៏រឹតតែលេចឮសុសសាយច្រើនឡើងៗ ស្ទើរតែពាសពេញប្រទេសថៃទាំងមូល ។

កាលបើដំណឹងនេះ លេចឮច្រើនឡើង ការងឿងឆ្ងល់របស់មហាជន ក៏រឹតតែមានច្រើនឡើងដែរ ពាល់តែក្លាយទៅជារឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខ ទិងជារឿងដែលមានជាប់នៅលើទំព័រសារពត៌មាន ។

ក្នុងការនាំសារចុះរឿងនៃពាក្យសំដី របស់សង្គមមនុស្ស សូម្បីអ្នកដែលពុំជឿខ្មោចបិសាចសោះក៏ដោយ ក៏បែរជាបណ្ដោយពេលវេលាឲ្យខ្ចប់ខាតទៅ ដោយសារតែការចង់ដឹង ចង់ឮ នូវរឿងនេះដែរ ។

ដោយហេតុថារឿងនេះ ពុំមែនជារឿងអាថ៌ ពុំមែនជារឿងដែលច្បាប់អាចចូលទៅជ្រៀតជ្រែក ឬចូលទៅពាក់ពាមបានផងនោះ ខាងក្រុមព្រះនគរបាល ក៏គ្មានអំណាចកោះហៅ

នាងយូរ៉េត យកទៅសាកសួររកការណ៍ពិតបានឡើយ ។ មានអ្នកងឿងឆ្ងល់ជាច្រើនបាននាំគ្នាទៅចោមរោម សាកសួរនាងស្ទើរតែគ្មានចន្លោះពេលសោះ តែនាងយូរ៉េត ពុំព្រមឆ្លើយថាអ្វីឡើយ ក្រៅពីថា នាងពុំអាចបដិសេធនូវពាក្យចចាមអារ៉ាមដែលលេចឮថា បិសាចខ្មោចប្ដីនាងប្រែក្រឡាខ្លួនជាមនុស្សមកជួបនឹងនាង តែក៏ពុំអាចធានាអះអាងថារឿងនេះ ជារឿងពិតដែរ ។

" តែរឿងនេះ មានមនុស្សឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកថា: បិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រីមកអង្គុយនិយាយគ្នា ជាមួយអ្នកស្រីនៅលើគ្រែក្រោមដើមក្រូចខាងមុខផ្ទះ " (អ្នកកាសែតម្នាក់និយាយជាមួយនាង (យូរ៉េត)

" បើគេឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកយ៉ាងនោះហើយ លោកចាំមកសួរខ្ញុំធ្វើអ្វីទៀត " (នាងយូរ៉េតឆ្លើយ)

— តែខ្ញុំចង់ដឹងនូវការណ៍ពិត ដែលចេញពីមាត់អ្នកស្រី

ឲ្យបានច្បាស់លាស់

— ប្រសិនបើមានមនុស្សគេបានឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកគេទៅហើយ លោកគួរតែជឿតាមគេទៅចុះ ពុំចាំបាច់មកសាកសួរខ្ញុំធ្វើអ្វីទៀតទេលោក

— ប្ដីរបស់អ្នកស្រីស្លាប់ដោយគ្រោះថ្នាក់ចរាចរមែនទេ ?

— ចាស !

— អ្នកស្រីធ្វើសក្ការបូជាសពប្ដីរបស់អ្នកស្រីជានិច្ចឬ ?

— ចាស ខ្ញុំធ្វើជានិច្ច ! នេះជាកិច្ចវត្តពិសេសដែលខ្ញុំធ្វើរាល់ល្ងាចពុំដែលខានសោះ ។

— ចុះអ្នកស្រី បានឃើញបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រីរាល់ល្ងាចដែរឬ ?

— មិនដែលឃើញទេ ទើបតែមកឃើញក្នុងពេលថ្មីៗនេះ

— បើអញ្ចឹងបានសេចក្ដីថា អ្នកស្រីបានឃើញបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រីពិតប្រាកដមែន មែនឬទេអ្នកស្រី ?

— ត្រង់នេះខ្ញុំពុំអាចបដិសេធបានទេលោក

— អ្នកស្រីជឿឬទេថាជាបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រី ?

— ខ្ញុំពុំជឿថាជាអីទេ ហើយក៏ពុំដឹងជាថាអ្វីទាំងអស់

— និយាយឆ្លើយឆ្លងគ្នាបានមែនទេអ្នកស្រី ?

— អ្នកណាជំរាបលោកថា និយាយឆ្លើយឆ្លងគ្នាបាន ?

— ទេ ! នេះខ្ញុំសួរអ្នកស្រី

— ចុះលោកយករឿងអីមកសួរខ្ញុំ ?

— គឺមានមនុស្សគេនិយាយលាន់ៗថា មានគេបានឃើញអ្នកស្រីនិយាយឆ្លើយឆ្លងគ្នានឹងបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រី

— បើអញ្ចឹងគួរតែលោកអញ្ជើញទៅសាកសួរ អ្នកណាដែលគេនិយាយនោះទៅវិញទៅស្រួលជាជាង

— អ្នកស្រីពុំពេញចិត្តនឹងជួយបំភ្លឺខ្ញុំខ្លះក្នុងរឿងនេះទេឬ ?

— ខ្ញុំសុំជំរាបលោកតាមត្រង់ថា ខ្ញុំពុំ[illegible]ចិត្ត[illegible]សោះ

– បើខ្ញុំសុំជីវិតបន្តិចតទៅទៀតបានឬទេ ថាព្រោះហេតុអី?

– ព្រោះយើងត្រូវតែគោរពចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធ របស់បុគ្គលដែលស្លាប់ទៅហើយ, ប្ដីរបស់ខ្ញុំស្លាប់ទៅហើយ ខ្ញុំពុំគេញ្ញចិត្តឲ្យអ្នកណានាំយករឿងនេះ ទៅនិយាយឲ្យលេចឮឡើងយ៉ាងនេះយ៉ាងនោះគ្មានទីបំផុតសោះ ព្រោះពេលនេះជាពេលដែលគួរតែទុកឲ្យវិញ្ញាណក្ខន្ធនៃសពប្ដីរបស់ខ្ញុំ បានទទួលនូវការឈប់សំរាកដ៏សុខក្សេមក្សាន្ត ពុំគួរនឹងត្រូវរកគួនអ្វីទេ

– តែជារឿងដែលទាក់ទងនឹងការងឿងឆ្ងល់ របស់មហាជន

– សុំលោកជួយប្រាប់មហាជន តាមទំព័រកាសែតរបស់លោកផងថា នេះជារឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំតែឯកឯងទេ ពុំមែនជារឿងរបស់អ្នកដទៃឡើយ ។

ក្រោយពេលដែលអ្នកកាសែតចេញពីផ្ទះ របស់នាង

យូរ៉េត ទៅហើយនាំយកពាក្យឆ្លងឆ្លើយ ចូលពោលនាងលើទៅចុះផ្សាយតាមទំព័រសារព័ត៌មាននោះ ករណីនេះតែធ្វើឲ្យមហាជនងឿងឆ្ងល់ខ្លាំងឡើងទៀត ។ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនគេគិតថា ពុំគួររវល់គន់រឿងនេះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យនាងយូរ៉េត ខូលចិត្តនោះទេ ព្រោះម្ចាស់របស់រឿងគេពុំចង់ប្រាប់សោះ ដោយនាងគិតថា ជារឿងរបស់បុគ្គលដែលស្លាប់ទៅហើយ ។ បុគ្គលអ្នកស្លាប់ មានសិទ្ធិត្រូវតែបានទទួលសម្រាកសម្រាន្តជាសុខសាន្ត ពុំគួរជាត្រូវគេរុកគួនអ្វីឡើយ ។

នាងយូរ៉េត បេះតែបដិសេធ ពុំព្រមបកស្រាយអ្វីឲ្យបានសមនឹងសេចក្ដីស្រេកឃ្លានរបស់អ្នក ដែលចង់ដឹងចង់ឃើញនោះឡើយ ។

ការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មហាជន រឹងរិតតែមានឡើងៗ ។ នាងយូរ៉េត បេះតែព្យាយាមគេចពីការរុកគួនរបស់ពួកអ្នកសួមសួរ តែក៏ពុំអាចគេចផុតឡើយ ។ ពេល

ដែលនាងត្រូវអុជទៀនធូប ធ្វើសក្ការបូជាសពប្ដីរបស់នាងនោះ ជាពេលយប់ ៗ នាងដឹងខ្លួនថា មានមនុស្សលបមើលជានិច្ច ៗ កាលបើត្រូវគេរុកគួនខ្លាំងឡើងៗ ៗ នាងយូរ៉េត ក៏លក់ផ្ទះ ហើយនាំកូនធ្វើដំណើរចេញពីទីក្រុងបាងកក ៗ អ្នកស្រុកជិតខាងក៏ឥតបានដឹងថានាងទៅនៅទីណាសោះឡើយ ៗ

រឿងដែលម្ដាយនិងកូនគៀសខ្លួនចេញបាត់ពីក្រុងបាងកកនោះ ជារឿងដែលគេអាចសន្និដ្ឋានបានដោយងាយ គេនាំគ្នានិយាយថា នាងយូរ៉េត ធុញទ្រាន់នឹងពួកអ្នកចង់ដឹង ចង់ឃើញ ដែលចេះតែទៅរំខានសាកសួរនាងអំពីរឿងរ៉ាវ ដែលនាងពុំចង់ប្រាប់ ៗ ហេតុនេះហើយបានជានាងត្រូវគៀសខ្លួនចេញ ៗ នាងយូរ៉េត ទៅតែខ្លួន ពុំបានយកអដ្ឋិធាតុប្ដីរបស់នាងទៅជាមួយផងឡើយ ៗ ឯបិសាចនោះ កាលបើនាងយូរ៉េត គៀសខ្លួនបាត់ទៅ ក៏លែងសំដែងឫទ្ធិ ប្រែក្រឡាឲ្យអ្នកណាឃើញទៀតដែរ ៗ

រឿងរ៉ាវទាំងអស់នេះ តែងឋិតនៅជារឿងចំចមុខនៅក្នុងក្រុងបាងកកដដែល ៗ សូម្បីនាងយូរ៉េត បានគៀសខ្លួនបាត់យូរហើយក៏ដោយ ក៏មហាជននៅតែងឿងឆ្ងល់ដដែល ៗ ពួកអ្នកកាសែត ដែលពុំទាន់អស់ការងឿងឆ្ងល់ក្នុងរឿងនេះ ក៏នៅតែលើកយករឿងដដែល ៗ នេះ ទៅចុះផ្សាយក្នុងទំព័រកាសែតរបស់ខ្លួនតាមការដៅស្មានរបស់ខ្លួន និងតាមពាក្យចចាមអារាមដែលគេបានឮមកពីប្រភពនេះខ្លះនោះខ្លះ ៗ យូរៗទៅពាក្យចចាមអារាមក្នុងទំព័រកាសែតនោះ ក៏ជំទាស់តែគ្នាឯង ពុំអាចនឹងស្ដាប់យកសេចក្ដីត្រង់ណា ឬកាសែតណា ថាជាការណ៍ពិតប្រាកដបានឡើយ ៗ អ្នកខ្លះថា ឃើញនាងយូរ៉េត នៅឯណេះ អ្នកខ្លះថាឃើញនៅឯណោះ អ្នកខ្លះទៀតថា បិសាចខ្មោចប្ដីរបស់នាងបាននាំនាងយកទៅ . . . តិត ៗ ទៅមានអណ្ដាតចេះតែរលាស់ ពុំពិចារណាឲ្យហ្មត់ចត់ ៗ ដោយអាងតែអណ្ដាតឥតឆ្អឹង គេក៏ចេះតែនិយាយឲ្យតែរួច

ភិនាក់ ។ លុះគេនិយាយយូរទៅ ហើយច្រើនឡើងៗ ពាក្យសំដីក៏ពុំអាចចុះសម្រុងយល់ស្របគ្នាបានឡើយ ៕

រហូតមកដល់ពេលឥឡូវនេះទៀត មើលទៅក៏ដូចជា គ្មាននរណាបានដឹងនូវការណ៍ពិតប្រាកដ នៃរឿងរ៉ាវរបស់នាង យូរ៉េត នោះសោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានដឹង . . . .

ការណ៍ពិតដែលទាក់ទងនឹងរឿងរ៉ាវរបស់នាងយូរ៉េត នោះបិតនៅក្នុងក្រញាំដៃរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំអាចសរសេររឿងនេះ ផ្សាយដំណឹង ដើម្បីបំបាត់នូវការងឿងឆ្ងល់នៃអ្នកស្រុកឃ្លាន ដឹងបាន ព្រោះខ្ញុំបានពិនិត្យមើលទៅពុំឃើញថា ជារឿង ដែលត្រូវបិទបាំងធ្វើអ្វីតទៅទៀតឡើយ ។ ប៉ុន្តែក្នុងពេលនេះ ខ្ញុំនៅពុំទាន់ដឹកបនរណាឲ្យដឹងថា នាង យូរ៉េត នៅឯណា ខ្ញុំនៅឯណា មានជីវិតប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងណាឡើយ ៕

ការណ៍ដែលខ្ញុំត្រូវលាក់ខ្លួនពួនរកគ្នានោះ ក្រៅពីមាន ហេតុផលតាមរៀងរឿងដែលនឹងត្រូវបរិយាយតទៅខាងមុខនោះ

ចេញ ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីត្រូវការម្យ៉ាងទៀត គឺការស្ងប់ស្ងាត់ ក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំធុញទ្រាន់ចំពោះការប្រព្រឹត្តទៅនៃ ពិភពលោកជាខ្លាំង ។ ខ្ញុំបានខំទុំសដល់វត្តសក្តិសិទ្ធិក្នុងលោក សុំជួយបណ្តាលឲ្យមនុស្សលោកបេះស្រឡាញ់រាប់អានគ្នា ជួយគ្នា អនុគ្រោះគ្នា សន្តោសគ្នា កុំឲ្យមានចិត្តដូចក្នុងរឿង រ៉ាវរបស់នាង យូរ៉េត ដែលខ្ញុំនឹងសរសេរតាមការណ៍ពិត ដែលខ្ញុំបានដឹងបានឮនេះ ។

រឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតរបស់នាង យូរ៉េត ជារឿងរ៉ាវដែលគួរ ដឹង ព្រោះជារឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតមួយ មានសភាពប្លែកពីជីវិត ធម្មតា តែក៏ពុំមែនជាប្លែកពាលតែផុតវិស័យមនុស្សលោកនេះ ។ បើយើងព្រមទទួលថា ក្នុងលោកនេះ គ្មានអ្វីប្លែក គ្មានអ្វីថ្មី រឿងរ៉ាវរបស់នាង យូរ៉េត នេះ ក៏ជារឿងរ៉ាវធម្មតាដែរ តែថា រឿងរ៉ាវធម្មតានេះឯង មានច្រើនបែប ច្រើនយ៉ាងណាស់ ហើយ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃជីវិតរបស់មនុស្សយើង ក៏ជាការដែល

យើងរៀនពុំចេះអស់ពុំចេះចប់ និងគ្មានទីបំផុត ។ ក្នុងលោកនេះគ្មានអ្នកណាមួយអាចសន្និដ្ឋានបានថា ខ្លួនបានរៀនចេះចប់នូវរឿងរ៉ាវនៃជីវិតនេះឡើយ ព្រោះថារឿងរ៉ាវនៃជីវិតនោះ បើយើងរៀនច្រើនៗទៅ យូរៗទៅ ក៏រឹងរិតតែជឹងខ្លួនៗ ឯងថា យើងចេះតិច ចេះពុំអស់ ចេះពុំចប់ ហើយក៏ចេះតែត្រូវការចង់រៀនតទៅមុខទៀតជានិច្ច ។

វគ្គទី ២

ដើមហេតុនៃរឿង

មេឃស្រឡះអាកាសក្តៅ ។ ព្រះអាទិត្យកំពុងតែរៀបអស្តង្គតទៅហើយ ដោយបានបញ្ចេញនូវរស្មីពណ៌ក្រហមឆ្អៅពាសពេញផែនដី ។

នាកណ្តាលសភាពក្តៅស្អាប់ស្អុះនៃធាតុអាកាសយ៉ាងនេះ នៅតាមដងផ្លូវភ្នំពេញ-កំពត មានរថយន្តធ្វើចរាចរទៅមកជាច្រើន ដែលជាការណ៍អាចធ្វើឲ្យមនុស្សម្នាក់វិលមុខបាន ប្រសិនបើមនុស្សនោះឈរចាំតែមើលរថយន្តទាំងនោះ ។ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះ ការធ្វើចរាចរនៃរថយន្តចូលមកទីក្រុងភ្នំពេញច្រើនជាងចេញទៅកំពត ព្រោះថ្ងៃនេះជាថ្ងៃអាទិត្យ ។ ពួកអ្នកធំ និងអ្នកមាននៅរាជធានី តែងនាំគ្នាធ្វើដំណើរទៅស្រូបយកអាកាសបរិសុទ្ធនៅកែប នៅវេលាល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ លុះល្ងាចថ្ងៃអាទិត្យគេត្រូវធ្វើដំណើរត្រឡប់មករាជធានីវិញ ម្ល៉ោះហើយ

នៅតាមផ្លូវភ្នំពេញ-កំពត តែងមានខ្សែទេះគៀងបក្រ និង ស៊ីហ្វូ ទៅរថយន្តគ្រប់ម៉ាកគ្រប់ចុះជាប់ៗគ្នា ស្ទើរតែពុំដាច់សូរៗ

ល្ងាចនេះ ខ្ញុំក៏បានរួមធ្វើដំណើរត្រឡប់មកភ្នំពេញវិញ ជាមួយនឹងមិត្តជិតស្និទ្ធម្នាក់ ដោយរថយន្តដេអេះរបស់គេ ហើយដែលម្ចាស់គេជាអ្នកកាន់ចង្កូតដែរ ។ មិត្តរបស់ខ្ញុំ ធ្លាប់បើកឡានដូចគេហោះ តែពេលនោះ គេបើកក្នុងល្បឿនដ៏យឺត ព្រោះយើងរវល់ជជែកគ្នា ពីនេះ ពីនោះលេង ដោយការសប្បាយរីករាយ ដែលជាការជួយបន្ថយនូវការធុញទ្រាន់ ក្នុងពេលដែលយើងធ្វើដំណើរត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។

— សំឡាញ់ ! គ្នាដូចជាចង់ខឹងឯងណាស់ ! (មិត្តរបស់ខ្ញុំ បានសួរខ្ញុំ ក្នុងខណៈដែលរថយន្តបានលូនធ្លុះចេញផុតពីផ្សារកំពត) ហេតុដូចម្ដេច ក៏បានជាឯងចេះតែប្រកែកនឹងបំណងល្អរបស់ប៉ានឹងម៉ាក់ឯង ក្នុងរឿងគូស្រកររបស់ឯង ។

ខ្ញុំងាកមើលមុខសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដោយការងឿងឆ្ងល់ថា

ហេតុអ្វី ក៏បានជាគេលើករឿងគូស្រករនេះមកនិយាយ

— សំឡាញ់ ! គ្នាមិនចង់ឮរឿងហ្នឹងសោះ តែបើឯងចង់ដឹង គ្នាក៏ពេញចិត្តនឹងប្រាប់ឯងឲ្យបានដឹងដែរ (ខ្ញុំឆ្លើយ) រឿងប្រពន្ធពុំខុសគ្នាពីផ្ទះប៉ុន្មានទេ ផ្ទះដែលយើងនៅជាសុខសាន្តបាន គឺផ្ទះដែលយើងពេញចិត្ត ដូច្នេះមុននឹងសង់ផ្ទះ ត្រូវយើងលៃលកទៅតាមចិត្ត ដែលយើងស្រឡាញ់ បើយើងឲ្យគេសង់ឲ្យដោយពុំបានប្រាប់ថា យើងស្រឡាញ់ផ្ទះបែបនេះ បែបនោះទេ ផ្ទះនោះមុខជាខុសចិត្តយើង ឯប្រពន្ធវិញក៏យ៉ាងនោះដែរ បើប៉ាម៉ាក់ខ្ញុំពេញចិត្ត តែគ្នាពុំស្រឡាញ់ តើឲ្យគ្នារៀបការជាមួយយ៉ាងម៉េចកើត ឯងគិតមើល ! យើងត្រូវនៅរួមរស់ជាមួយគ្នាអស់មួយជីវិត ចុះបើយើងពុំពេញចិត្តនឹងគ្នា ពុំស្រឡាញ់គ្នា តើឲ្យនៅជាមួយគ្នាយ៉ាងម៉េចកើតសំឡាញ់ !

— ហ៊ឹះ ! (សំឡាញ់របស់ខ្ញុំដកដង្ហើមធំ ហើយនិយាយតទៅទៀត) រឿងនេះដូចជាពិបាកគិតដែរ តែគ្នាសង្កេតឃើញ

ថាបាំ ទិញម៉ាក់ឯង ពិបាកចិត្តនឹងឯងខ្លាំងណាស់ ព្រោះលោកគិតថា ឯងពុំតាមឪពុកលោក

– រឿងអ្វី ៗ គ្នាអាចធ្វើតាមបំណងលោកបានទាំងអស់ តែរឿងនេះ គ្នាដូចជាធ្វើតាមពុំកើត ព្រោះគ្នាយល់ថា រូបគ្នានេះទេតើ ដែលជាអ្នកទទួលបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ ក្នុងគ្រួសារតទៅអនាគត –

– ពិតណាស់ហើយសំឡាញ់ ! គ្នាក៏យល់ចិត្តយល់ថ្លើមឯងណាស់ហើយដែរ តែការណ៍ដែលគ្នាលើកយករឿងនេះមកនិយាយ ក៏ពុំមែនប្រែសេចក្ដីថា គ្នាបង្ខិតបង្ខំឯងទេ ។

បរិយាកាសបានស្ងប់ស្ងៀមមួយសន្ទុះ ដោយយើងគ្មានឮអ្វីក្រៅពីស្នូរនៃរថយន្ត ។ បន្ទាប់មកយើងក៏បានចាប់ផ្ដើមនិយាយលេងពីនេះពីនោះតទៅទៀត ដោយការសប្បាយរីករាយ ។ យូរ ៗ សំឡេងសើចក្អាកក្អាយនៃយើងទាំងពីរក៏បានលាន់ឮឡើងបង្គ្របលើសម្លេងរថយន្តម្ដង ៗ ។

ការធ្វើដំណើរហាក់ដូចជាឆាប់រហ័សសម្រាប់អ្នកពុំគិតគូរពីរយៈចម្ងាយផ្លូវ ។ រថយន្តបានលូនចូលមកដល់អង្គតាសោម ក្នុងខណៈដែលយើងពុំបានដាទឹកនា ។ សំឡាញ់របស់ខ្ញុំក៏បានបញ្ឈប់រថយន្តនៅទីនោះ ហើយយើងទាំងពីរនាក់ក៏បានចុះទៅទទួលទានភេសជ្ជៈនៅក្នុងភោជនីយដ្ឋានមួយ ។

អង្គតាសោម ជាកន្លែងពិសេសសំរាប់ទទួលភ្ញៀវទេសចរទាំងទៅទាំងមក . . . . . ក្នុងភោជនីយដ្ឋានមួយ ៗ តែងមានភ្ញៀវចូលទៅអង្គុយបរិភោគអាហារ ឬ ភេសជ្ជៈយ៉ាងត្រៀបត្រា ពុំសូវមានកន្លែងទំនេរ . . .

យើងបានចូលទៅអង្គុយនៅត្រង់តុទំនេរមួយ ដែលឋិតនៅចំកណ្ដាល ព្រោះអ្នកដែលចូលទៅមុនបានរើសយកតុដែលនៅខាង ៗ អស់ ។ យើងបានទទួលទានទឹកដូងដ៏មានឱជារស ព្រោះការស្រេកទឹករបស់យើង ។ យើងបានអង្គុយសន្ទនាគ្នាយ៉ាងស្ងប់ស្ងៀម ។ ក្នុងខណៈជាមួយ

គ្នានេះ ខ្ញុំបានចាប់អារម្មណ៍ទៅលើតុមួយ ដែលឋិតនៅពីខាងលិចខ្ញុំ ។ តុនោះ មានមនុស្សអង្គុយបីនាក់ គឺបុរសឋិតនៅកន្លែងកណ្ដាលម្នាក់ ស្រីចំណាស់ម្នាក់ និងសុភាពនារីម្នាក់ទៀត ។ ការប្លែកដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍នោះ គឺខ្ញុំបានសង្កេតឃើញថា មនុស្សទាំងបីនាក់នេះ និយាយគ្នាយ៉ាងតិចជាទីបំផុត ។ ម្នាក់ៗសុទ្ធតែមានទឹកមុខស្រពោនក្រៀមក្រំ វៀរលែងតែបុរសចេញ ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាមានការសប្បាយរីករាយណាស់ ក្នុងការដែលគេខំយកចិត្តយកថ្លើមសុភាពនារី ។ ប្រសិនបើការស្មានរបស់ខ្ញុំពុំខុស ខ្ញុំគិតថាសុភាពនារីនេះ មានអាយុយ៉ាងច្រើន២២ឆ្នាំ ។ ដំបូងខ្ញុំគិតថាបុរសនិងស្រីទាំងពីរនាក់នេះ ជាប្ដីប្រពន្ធនឹងគ្នា ឯយាយចាស់ម្នាក់ទៀតនោះ ក៏ប្រហែលជាម្ដាយរបស់បុរសឬស្ត្រីនោះ ។

ខ្ញុំបានលួចហាលកន្ទុយភ្នែកក្រឡេកមើលយូរៗ ទៅ ឃើញសុភាពនារីនោះ ដូចជារឹតតែស្អាតឡើងៗ ស្អាតពាល់

តែអាចស្រូបទាញក្រសែភ្នែករបស់ខ្ញុំ ឲ្យចេះតែលួចសំឡឹងទៅនាង ។ ប្រសិនបើការសង្កេតពិនិត្យមើលរបស់ខ្ញុំ ពុំខុសទេនោះ ស្រីដ៏ស្អាតដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍នេះ គ្មានការត្រេកត្រអាល ឬរីករាយអ្វីជាមួយនឹងបុរសដែលនាងមកជាមួយនេះឡើយ ។ ទឹកមុខរបស់នាងបានសំដែងឲ្យឃើញនូវអាការពុំសូវជាសប្បាយរីករាយ ។ សូម្បីក្នុងពេលដែលបុរសនោះនិយាយជាមួយ ក៏មើលទៅនាង ហាក់ដូចជាពុំយកចិត្តទុកដាក់ខឹងស្ដាប់ឡើយ ហើយនិយាយឆ្លងឆ្លើយទៅបុរសនោះវិញក៏តិចតួចដែរ ហើយក្នុងពេលនិយាយនោះទៀត នាងក៏ពុំសំឡឹងមើលមុខបុរសនោះផង ។ ខ្ញុំបានលួចគិតតែម្នាក់ឯងថា អាការជ្រប់ស្រពោនយ៉ាងនេះ ជាការសំដែងឲ្យដឹងថា នាងប្រហែលជាមានទុក្ខព្រួយអ្វីម្យ៉ាងនៅក្នុងទ្រូង ។

— ខែ ! សំឡាញ់ (សំឡាញ់របស់ខ្ញុំសួរខ្ញុំតិចៗ ក្នុងខណៈដែលខ្ញុំកំពុងតែលួចសង្កេតមើលគេ) គ្នាសង្កេតមើល

ទៅឯង ហាក់ដូចជាចាប់អារម្មណ៍នឹងស្រីនោះណាស់

- អញ្ចឹងឬ? (ខ្ញុំសួរទៅវិញ)

- ជាប់ចិត្តមែនឬទេសំឡាញ់? (គេសួរបញ្ជាក់ខ្ញុំម្តងទៀត)

ខ្ញុំពុំឆ្លើយថាអ្វី ៗ ខ្ញុំលួចបោលកន្ទុយភ្នែកមើលនាងតទៅទៀត ។ សភាពការណ៍ក៏បានប្រព្រឹត្តទៅដូចដើមគឺបុរសនិយាយច្រើន ស្រីនិយាយតិច ។ នេះជាលក្ខណៈដែលនិយាយបានយ៉ាងងាយថា អ្នកទាំងពីរនាក់នេះមុខជាមានការអាក់ចិត្តនឹងគ្នាក្នុងរឿងអ្វីមួយពុំខាន ។

ការដែលខ្ញុំនៅស្ងៀមពុំឆ្លើយថាអ្វីនោះ មិត្តខ្ញុំបានយល់ច្បាស់ថា ខ្ញុំពុំបានបដិសេធនូវសំនួររបស់គេឡើយ ។

ក្នុងខណៈដែលយើងនៅស្ងៀមនេះ អ្នកទាំងបីនាក់ ក៏នាំគ្នាក្រោកដើរចេញពីតុសំដៅទៅរករថយន្ត ដែលគេចតទុកនៅខាងក្រៅ ដោយបុរសជាអ្នកដើរនាំមុខ ។ ភោជនីយដ្ឋាន

នេះ មានតុកៅអីជាច្រើន ម្ល៉ោះហើយទីកន្លែងក៏ចង្អៀតស្ទើរតែគ្មានផ្លូវដើរ ។ នៅពេលដែលគេដើរចេញមកដល់តុដែលយើងអង្គុយ គេគួរតែលៃលកដើរឲ្យបានស្រួលដើម្បីកុំឲ្យមានការប៉ះទង្គិច ឬបើមានការប៉ះទង្គិចបន្តិចបន្តួចក៏គួរណាស់តែសូមអភ័យទោសពីយើង តែនេះផ្ទុយទៅវិញ, គេដើរធ្វើឫកព្រងើយ មកប៉ះនឹងកៅអីដែលសំឡាញ់របស់ខ្ញុំអង្គុយ ហើយ ក៏ធ្វើឫកព្រងើយដើរហួសទៅទៀត ។ ការដើរមកប៉ះនេះ ក៏ខ្លាំងល្មមធ្វើឲ្យទឹកដូងក្រឡុកចេញពីកែវហៀរទៅលើតុ នារីដែលដើរតាមក្រោយមកនោះ ក៏ហាក់ដូចជាភ្ញាក់ស្រឡាំងកាំងនឹងអាការៈបែបនេះដែរ តែនាងក៏ពុំស្តីថាអ្វី ហើយក៏ដើរហួសទៅទៀត ។ តាមការសង្កេត ខ្ញុំយល់ឃើញថា នាងដឹងនូវកំហុសរបស់បុរសដែលនាងមកជាមួយនោះដែរ ហើយនាងក៏ពុំពេញចិត្តនឹងសភាពបែបនេះដែរ តែនាងពុំដឹងជាធ្វើដូចម្តេច ក្រៅពីគ្រាន់តែបោលក្រសែភ្នែក

ក្រឡេកមើលមុខខ្ញុំដោយអន្ទរការនោះឡើយ ។

គ្រាន់តែខ្ញុំងាកមុខមកខាងគេភ្លាម សំឡាញ់របស់ខ្ញុំក៏ក្រោកឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយស្ទុះទៅតាមបុរសនោះ ដែលដើរផុតទៅហើយប្រហែលជាប្រាំម៉ែត្រ ។ សំឡាញ់របស់ខ្ញុំក៏ជាសភាពបុរស ដែលមានទឹកចិត្តជាអ្នកកីឡាដែរ ។ គេពុំវាយមនុស្សពីខាងក្រោយដោយអ្នកម្ចាស់ពុំដឹងខ្លួនឡើយ ។ គេស្ទុះទៅតាមបុរសនោះហើយ ក៏គេះស្មាបុរសនោះ ឲ្យងាកមុខមករកគេ ។

ដោយសារពាក្យសំដីតិចពេក ខ្ញុំក៏ពុំអាចឮឲ្យបានច្បាស់លាស់ថា តើសំឡាញ់របស់ខ្ញុំបានសួរបុរសដំលើយនោះថា ដូចម្តេចឡើយ តែខ្ញុំសង្កេតឃើញថា សំឡាញ់របស់ខ្ញុំបានប្រើកិរិយាយ៉ាងសុភាពរាបសា ទៅរកបុរសនោះ ។ ខ្ញុំបានឮជាក់ច្បាស់នូវពាក្យសំដីរបស់បុរសនោះ ដែលនិយាយមករកសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ។ ពាក្យសំដីនោះ ជា

ពាក្យសំដីយ៉ាងព្រហើនកោងកាច ដែលសូម្បីតែរូបខ្ញុំ មើលទៅក៏ពិបាកទ្រាំអត់ធុនឲ្យដែរ ។ គេនិយាយទាំងកម្រោលថា “គេដើរតែតាមផ្លូវ គេឥតដើរជាន់ក្បាលអ្នកណាទេ” ។

គ្រាន់តែឮបុរសនោះនិយាយដោយពាក្យសំដីព្រហើនកោងកាចដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ស្ទុះចូលទៅដែរ ។ ការដែលខ្ញុំស្ទុះចូលទៅនេះ គ្មានបំណងអ្វីក្រៅពីគិតថា ស្ទុះទៅឃាត់អ្នកទាំងពីរកុំឲ្យមានរឿងរ៉ាវឈ្លោះទាស់ទែងគ្នាទេ ព្រោះខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់ចិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំថា ជាមនុស្សមានចិត្តឆេវឆាវពុំសូវគិតមុខគិតក្រោយ ។ ខ្ញុំមានស្ទុះទៅទាន់ឯណា ពុំទាន់ស្ទុះទៅដល់ផង សូរផាច់ក៏លាន់ឮឡើង ។ នេះជាសូរដៃដែលសំឡាញ់ខ្ញុំបានដាល់ត្រូវគញ្ចប់មាត់របស់បុរសព្រហើននោះ បន្ទាប់គ្នានិងពាក្យកោងកាច ដែលគេបាននិយាយមកកាន់សំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ។ បុរសនោះទ្រេតទ្រោតគគេះគគះទៅខាងក្រោយ តែរទប់ខ្លួនបាន ក៏ស្ទុះចូលមកម្តងទៀតដូចខ្លាត្រូវរបួស ប៉ុន្តែក៏

ត្រូវថែមមួយដាច់ទៀត ។ ម្ដងនេះ បុរសនោះដួលមុកគួចទៅលើដី ។ ខ្ញុំក៏ចូលទៅពាំងពីមុខសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ហើយទាញដៃគេដើរត្រឡប់ទៅរកគូវិញ ។

– គួរតែប្រដៅកឲ្យខ្លាំងជាងនេះបន្តិច អាដំលើយថែបហ្នឹង ! (សំឡាញ់ខ្ញុំបាននិយាយ)

– ណ្ហើយ ! ប៉ុណ្ណឹងបានហើយកុំឲ្យខ្មាសគេ សព្វបើរឿងតិចតួចអញ្ចឹង ! (ខ្ញុំនិយាយ)

មនុស្សម្នាក់បានផ្អើលងោឡោឡើងមើលការណ៍ដែលបានកើតឡើងនោះ ។ បុរសនោះក្រោកឈរឡើងហើយក៏និយាយឡូឡា តែខ្ញុំក៏ពុំអាចស្ដាប់បានថា គេនិយាយអ្វីឡើយ ព្រោះសំឡេងអ៊ូអែនៃមនុស្សដែលភ្ញាក់ផ្អើលនោះ ឮឡើងខ្លាំងពេក ។

មួយសន្ទុះក្រោយមក បុរសនោះក៏ដើរទៅឡើងជិះរថយន្តហើយក៏បើកបរចេញបាត់ទៅ ។

សភាពងោឡោក៏រលាយបាត់ បរិយាកាសស្ងប់ស្ងាត់ក៏កើតមានឡើងវិញនៅក្នុងភោជនីយដ្ឋាន ។ យើងបាននាំគ្នាអង្គុយនៅតុដើមវិញ ។ ក្នុងបរិយាកាសស្ងប់ស្ងាត់នេះ ការងឿងឆ្ងល់ក៏កើតឡើងទៀតដល់រូបខ្ញុំ ពីដើមខ្ញុំគិតថា បុរសស្ត្រីនេះជាប្ដីប្រពន្ធរបស់គេ តែឥឡូវខ្ញុំដូចជានឹកសង្ស័យថា ពុំមែនទៅវិញ ព្រោះខ្ញុំបានសង្កេតឃើញ បុរសនោះកាន់បង្កូតរថយន្តបើកបរដោយខ្លួនឯង ហើយស្រីចាស់អង្គុយខាងមុខជាមួយ ឯសុភាពនារីអង្គុយខាងក្រោយតែម្នាក់ឯងទៅវិញ ឃើញដូច្នេះ ខ្ញុំប្រែសេចក្ដីថា បុរសស្ត្រីនេះ ពុំមែនជាប្ដីប្រពន្ធឡើយ ព្រោះបើប្ដីប្រពន្ធរបស់គេ គេមុខជាអង្គុយខ្ទើមគ្នានៅខាងមុខ ដោយទុកឲ្យស្ត្រីចាស់នោះអង្គុយខាងក្រោយជាពុំខាន ។

លុះរថយន្តរបស់បុរសព្រហើននេះ ចេញផុតបន្តិចទៅ បុរសម្នាក់ដែលអង្គុយនៅជិតតុខ្ញុំ បានងាកមុខមកនិយាយ

ប្រាប់សំឡាញ់របស់ខ្ញុំថា បុរសដែលឃើញអម្បាញ់មិញនេះ ជាអនុសេនីយ៍ទោ លោកមេទ័ពដាប-ឈួន នៅសៀមរាប ឯស្ត្រីទាំងពីរនាក់នោះ គេក៏ពុំបានស្គាល់ដែរ តែគេបានបញ្ជាក់ថា ពុំមែនជាប្រពន្ធរបស់បុរសនោះឡើយ ព្រោះគេធ្លាប់ស្គាល់គ្រួសារនៃអនុសេនីយ៍ទោនោះ ។ គេនិយាយតទៅទៀតថា អនុសេនីយ៍ទោនេះឈ្មោះ ស៊ី ជាមនុស្សកោងកាចសាហាវជាទីបំផុត ។ អនុសេនីយ៍ទោនេះ ជាសេនាធំរបស់ដាប-ឈួន ។ អ្នកស្រុកសៀមរាបខ្លបខ្លាចនាយទាហាននេះ ស្ទើរតែពុំហ៊ានមើលមុខចំផង ព្រោះវាធ្លាប់សម្លាប់មនុស្សស្ទើរតែរាប់ពុំអស់មកហើយ ...

គ្រាន់តែឮដូច្នេះ ខ្ញុំដូចជាមានការព្រួយបារម្ភបន្តិចដែរ ព្រោះខ្ញុំគិតថា ក្រែងលោថ្ងៃក្រោយនឹងកើតរឿងរ៉ាវធំដុំតទៅទៀត ព្រោះបក្សពួកដាប-ឈួនសម័យនោះមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំង ។ តែចិត្តមួយគិតថា ពុំគួរជាភ័យខ្លាចអ្វីទេ ព្រោះ

ថាបើទុកជាបក្សពួកកូនចៅដាប-ឈួន វាមានឥទ្ធិពល ក៏វាមានតែឯសៀមរាបឯណោះទេ វាពុំអាចប្រើឥទ្ធិពលរបស់វាឲ្យមកគ្របសង្កត់លើរូបខ្ញុំនិងសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដែលនៅឯភ្នំពេញឯណេះបានឡើយ ហើយម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំនិងសំឡាញ់របស់ខ្ញុំក៏ជានាយទាហានដែរ តែសភាពនាយទាហានរបស់យើងនេះ យើងពុំដែលប្រើអំណាចកោងកាចជិះជាន់អ្នកណាឡើយ ។ យើងបានតាំងចិត្តជានិច្ចថា សភាពជានាយទាហានរបស់យើងនេះ ជារបងសំរាប់ការពារប្រទេសជាតិមាតុភូមិ ...

ហើយ ក្នុងសម័យសង្គម ដែលសម្តេចសហជីវិនគ្រង់ឋានដឹកនាំនេះ នាយទាហានយើងក្រោមកិច្ចចាត់ចែង នៃលោកឧត្តមសេនីយលន់-នល់ ជាទេសរដ្ឋមន្ត្រីការពារប្រទេសនិងជានាយអគ្គសេនាធិការកងទ័ពជាតិ ពុំគ្រាន់តែជារបងការពារប្រទេសតែប៉ុណ្ណោះទេ

ដែមតាំងចានតាំក្លា ជួយស្ថាបនាជាតិគ្រប់វិស័យ មានការស្ថាបនា ផ្លូវថ្នល់ ស្ពាន សាលារៀន ផ្ទះពេទ្យ វត្តអារាម និងទីតាំងខេត្តថ្មីៗ ជាដើមទៀតផង.....

ក្រោយការកើតហេតុនោះបន្តិចមក យើងក៏នាំគ្នាបន្តដំណើរមកភ្នំពេញទៀត ។ ខ្ញុំភ្លេចបញ្ចេញឈ្មោះសំឡាញ់របស់ខ្ញុំនេះ តើគេឈ្មោះអ្វី ? គេឈ្មោះសុខ-សម្បូរ ។ យើងធ្លាប់រៀននៅក្នុងសាលានាយទាហានជាមួយគ្នា ។ ក្នុងសម័យនោះសុខ-សម្បូរ ក៏ដូចរូបខ្ញុំដែរ យើងមានឋានន្តរស័ក្តិជាអនុសេនីយទោដែរ តែគេធ្វើការនៅក្នុងកងកាំភ្លើងធំ ឯរូបខ្ញុំវិញ ធ្វើការនៅក្នុងការិយាល័យទី ២ នៃអគ្គសេនាធិការកងយោធពលខេមរភូមិន្ទផ្នែកចារកម្ម ។

x

x x

វគ្គទី ៣

ជួនជាជួប

យប់នេះ ខ្ញុំទទួលបានដំណេកពុំលក់សោះ បើទុកជាខំធ្មេចភ្នែកយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ខ្ញុំចេះតែស្រមៃឃើញវង់ភ័ក្ត្ររបស់សុភាពស្ត្រី ដែលខ្ញុំបានជួបនៅឯអង្គតាសោមកាលពីថ្ងៃដែលហាក់ដូចជាមានអ្វីមកជម្រុញចិត្តខ្ញុំឲ្យគិតថា នាងប្រហែលជាមានការលាក់កំបាំងអ្វីមួយនៅក្នុងខ្លួន... ខ្ញុំបានទឹកឃើញជម្មោះកាលពីថ្ងៃ... ខ្ញុំដណ្ដឹងសួរខ្លួនឯងថា ខ្ញុំជាប់ចិត្តជាប់ថ្លើមស្រឡាញ់នាងឬ ? ខ្ញុំពុំអាចឆ្លើយខ្លួនឯងបានឡើយ ប្រសិនបើខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាង ក៏ដូចជាពុំសមព្រោះខ្ញុំគ្រាន់តែបានឃើញមុខនាងម្ដងប៉ុណ្ណោះ ពុំទាន់បាននិយាយស្ដីជាមួយគ្នាផង តែបើឆ្លើយថាពុំស្រឡាញ់ ក៏ដូចជាពុំសមដែរ ព្រោះខ្ញុំចេះតែស្រមៃឃើញនាងនៅជាប់នឹងភ្នែកជានិច្ច ...

ខ្ញុំបានភ្ញាក់ពីដំណេក នៅពេលដែលខ្ញុំបានឮសំឡេងនាឡិកាក្នុងវាយម៉ោង ៧ ។ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំទើបតែនឹងធ្មេចភ្នែកលក់តែមួយស្រឡេតប៉ុណ្ណោះ ក៏ស្រាប់តែដល់ពេលថ្ងៃរះខ្ពស់ណាស់ទៅហើយ . . . . . ខ្ញុំចាំបាច់ត្រូវស្ទុះក្រោកឡើងពីដំណេកយ៉ាងឆាប់រហ័ស ដើម្បីរៀបចំខ្លួនប្រាណទៅធ្វើការ ព្រោះថ្ងៃនេះយឺតពេលបន្តិចទៅហើយ . . . . .

ក្នុងខណៈដែលរថយន្តហ្ស៊ីបរបស់ខ្ញុំកំពុងតែលូនយ៉ាងលឿនតាមដងវិថីព្រះសីហនុ ខ្ញុំក៏ដូចជានឹកស្រមៃដល់សុភាពស្ត្រីកាលពីម្សិលមិញនោះទៀត ។ ខ្ញុំហាក់ដូចជាភាំងស្មារតីមួយភ្លែត ៗ ព្រោះតែការនឹកស្រមៃនោះ ។

នៅពេលដែលរថយន្តបានឆ្លងផុតមហាវិថីព្រះមុនីវង្ស ហើយសំដៅទៅទិសខាងកើត តាមដងវិថីព្រះសីហនុដដែលនោះ ខ្ញុំដូចជាធ្លាក់ថ្លើមក្តុកដោយការរំភើបចិត្ត ក្នុងពេលដែលខ្ញុំបោលភ្នែកក្រឡេកមើលតាមផ្លូវខាងត្បូង . . . ខ្ញុំបាន

ជួបប្រទះនឹងនារីដែលខ្ញុំស្រមៃឃើញ ហើយដែលខ្ញុំពុំបាននឹកនាថានឹងបានជួប ! . . . ខ្ញុំបានឃើញនាងឈរនៅត្រង់ហោណាំងផ្ទះខាងមុខ សំឡឹងមកខាងដងផ្លូវ . . . ខ្ញុំដូចជាកុំចង់ជឿភ្នែកខ្លួនឯង . . . ខ្ញុំគិតថាក្រែងច្រឡំទេដឹង ព្រោះមនុស្សមានមុខមាត់ស្រដៀងៗ គ្នានោះច្រើនណាស់ ! ខ្ញុំពុំច្រឡំទេ ព្រោះភ្នែករបស់ខ្ញុំនៅភ្លឺល្មមតែស្គាល់ច្បាស់ មិនតែប៉ុណ្ណោះសោត ផ្ទៃមុខទឹកដមរបស់នាង ខ្ញុំនៅចាំបានពិតប្រាកដណាស់ ព្រោះតាំងពីបានឃើញនៅអង្គតាសោមមកនោះ ខ្ញុំក៏ចេះតែស្រមៃឃើញនាងនៅជាប់នឹងភ្នែកជានិច្ច ដែលជាហេតុល្មមតែធ្វើឲ្យខ្ញុំច្រឡំពុំកើត . . .

ខ្ញុំបានចំចំណាំផ្ទះរបស់នាងទុក . . . ខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្ញុំអាចត្រឡប់មករកផ្ទះនាងនេះឃើញដោយឥតពិបាក . . .

ថ្ងៃនេះពេញមួយថ្ងៃ ខ្ញុំអង្គុយធ្វើការដោយការអន្ទះសាក្នុងចិត្ត ។ ខ្ញុំចេះតែស្រមៃឃើញនាង ហើយចេះតែចង់

ទៅរកនាង ចង់ទៅរកនាងធ្វើអ្វី ? មានការអ្វី? ខ្ញុំពុំអាចឆ្លើយនឹងខ្លួនឯងរួច ។ ទីបំផុត ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តថា ត្រូវតែទៅរកនាង ទៅរកដើម្បីសុំទោសសុំតែនាងចំពោះហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងកាលពីម្សិលមិញ ។ ខ្ញុំគិតថា ការដែលខ្ញុំទៅសុំទោសនាងដូច្នេះ ពុំមែនប្រែសេចក្ដីថា ខ្ញុំឬមិត្ររបស់ខ្ញុំ មានកំហុសអ្វីឡើយ តែខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ទៅសុំទោសនាងថា ពុំគួរជាមានការឈ្លោះទាស់ទែងគ្នារបៀបនេះកើតឡើងសោះ ព្រោះជាការគួរខ្មាសគេជាទីបំផុត ។

នៅពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែអង្គុយធ្វើការដោយចិត្តអណ្ដែតអណ្ដូងនោះ ខ្ញុំបានទទួលដំណឹងពិសេសមួយពីសុខ-សម្បូរ មិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដែលពុំដឹងជាគេទៅស៊ើបសួរដឹងពីណាមក ។ គេបាននិយាយទូរស័ព្ទមកប្រាប់ខ្ញុំថា បុរសដែលមានរឿងឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ជាមួយនិងគេកាលពីម្សិលមិញនោះ ឈ្មោះ ស៊ី ជាអនុសេនីយទោ ហើយជាសេនាជំនិតរបស់

ដាប-ឈ្លួន មែន ឯសុភាពស្ត្រីនោះ ឈ្មោះនាងយូរ៉េត ជាកូនចៅរបស់អ្នកស្រុកតួក ដែលដាប-ឈ្លួន បានបញ្ជាឲ្យ ស៊ី ចាប់ទាំងអំណាចយកមកឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធចុង តែគាប់ជួនជាពេលនោះដាប-ឈ្លួន មានជម្ងឺជាទម្ងន់ ត្រូវទៅដេកព្យាបាលរោគឯមន្ទីរពេទ្យ (ពេលនោះដាប-ឈ្លួនធ្វើជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសន្តិសុខជាតិ) បានជា ស៊ី ត្រូវនាំយកនាងយូរ៉េតមករង់ចាំ ដាប-ឈ្លួន ចេញពីមន្ទីរពេទ្យ ។

កាលបើបានទទួលដំណឹងដូច្នេះហើយ ខ្ញុំក៏ចេះតែគិតដល់សុភាពនារីនោះខ្លាំងឡើង ៗ . . .

ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំនឹងទៅរកនាងដោយពុំប្រាប់ឲ្យមិត្តរបស់ខ្ញុំដឹង ព្រោះប្រសិនបើខ្ញុំប្រាប់ គេមុខជាសុំទៅជាមួយដែរ ហើយនាងក៏នឹងពុំពេញចិត្តនឹងជួបបុរសដែលឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា និងបុរសដែលនាងដើរជាមួយ ព្រោះខ្ញុំក៏ពុំច្បាស់ថា នាងត្រូវជាអ្វីនិងស័ក្តិពីរ ស៊ី នោះដែរ ។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្ញុំអាចទៅជួបនិង

នាងបានយ៉ាងឆាយ ដោយធ្វើឲ្យហេតុការណ៍ទាំងអស់ប្រព្រឹត្តទៅដោយសុវត្ថិភាព ។

ល្ងាចនៃថ្ងៃនោះ ខ្ញុំបានជិះត្រីចក្រយានទៅដល់ផ្ទះដែលនាង យូរ៉ែត សំណាក់នៅ ។ ស្រីបំរើម្នាក់បានចេញមកអញ្ជើញខ្ញុំឲ្យចូលទៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ, ដែលជាបន្ទប់តូចតែស្អាតស្អំ ។ មួយស្របក់ក្រោយមក ស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់បែបភាពជាមនុស្សមានអធ្យាស្រ័យល្អចេញមក តែពុំមែនជាស្ត្រីចំណាស់ ដែលខ្ញុំបានឃើញឯអគ្គតាសោម កាលពីម្សិលមិញនោះទេ ។ ស្ត្រីនេះបាននិយាយរាក់ទាក់តែខ្ញុំ ហាក់ដូចជាធ្លាប់បានស្គាល់គ្នាមកយូរហើយ ។

– លោកអញ្ជើញមកមានការអី ?

– បាទ ! ខ្ញុំមករកអ្នកនាង យូរ៉ែត

– យូរ៉ែត បានសន្យាឲ្យលោកមកឬ ?

– បាទទេ ! ពុំបានសន្យាអីទេ គឺខ្ញុំមកដោយខ្លួនឯង

ព្រោះមានការចង់ជួបបន្តិច

– លោកធ្លាប់ស្គាល់គ្នាយូរហើយឬ ?

– បាទពុំដែលស្គាល់គ្នាទេ គឺខ្ញុំទើបតែបានឃើញនាងតែម្តងប៉ុណ្ណោះ

– សុំទោសលោក យូរ៉ែត នៅខាងក្នុង សុំលោករង់ចាំបន្តិច ចាំខ្ញុំចូលទៅហៅ ... (ស្ត្រីចំណាស់បែបងឿងឆ្ងល់ ក្រោយដែលបានឮខ្ញុំថាទើបតែបានឃើញតែម្តងប៉ុណ្ណោះ)

និយាយផុតពាក្យ ក៏ក្រោកដើរចូលទៅខាងក្នុងផ្ទះ ។ ខ្ញុំអង្គុយចាំពុំយូរប៉ុន្មាន នាង យូរ៉ែត ក៏ដើរចេញមកជាមួយនឹងស្ត្រីចំណាស់អម្បាញ់មិញនេះ ។ នាងដូចជាភ្ញាក់ព្រើតក្នុងពេលដែលក្រឡេកមើលមកឃើញខ្ញុំ ។ ខ្ញុំក្រោកឡើងពីកៅអី សំដែងការគោរពចំពោះនាង ។ នាងលើកដៃសំពះខ្ញុំ ខ្ញុំក៏លើកដៃសំពះតបទៅនាងវិញ ។ នាងញញឹម

ញញឹមដោយទឹកមុខដ៏ស្រស់បស់ ។ ខ្ញុំពុំបានបន្តនិយាយឲ្យខាតពេល ពុំចង់ឲ្យនាងពិបាកសាកសួរខ្ញុំមុន ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្ដើមនិយាយឡើងប្រាប់នាងភ្លាមថា ខ្ញុំមកសូមអភ័យទោសចំពោះរឿងហេតុដែលកើតឡើងកាលពីម្សិលមិញនោះ

– រឿងនេះ វាជាកំហុសរបស់ពួកខាងខ្ញុំទេ (នាងនិយាយយ៉ាងសុភាព) ខ្ញុំក៏ពុំពេញចិត្តនឹងមារយាទអាក្រក់របស់លោកស័ក្ដិពីរហ្នឹងដែរ ។

– លោកស័ក្ដិពីរនោះ ត្រូវជាយ៉ាងម៉េចនឹងអ្នកនាង ?

– ចាស ! គេមានត្រូវជាយ៉ាងម៉េចនឹងខ្ញុំទេ គ្រាន់តែជាអ្នកជូនខ្ញុំទៅលេងកែមប៉ុណ្ណោះ ។

– ខ្ញុំដឹងថា អ្នកនាងនៅសៀមរាប តែពុំដឹងជាពិតឬពុំពិតទេ

– ចាសលោក ! ខ្ញុំនៅសៀមរាបមែន សៀមរាបដែលពោរពេញដោយការអាក្រក់

– អត់ទោសអ្នកនាង ! (ខ្ញុំសួរដោយនឹកប្លែកក្នុងចិត្តខណៈដែលបានឮពាក្យសំដីនិងអាការៈរបស់នាងដែលសំដែងថានាងពេញចិត្តនិយាយជាមួយខ្ញុំ) អ្នកស្រុកសៀមរាបអាក្រក់យ៉ាងម៉េចទៅ ?

– លោកគិតមើលចុះ សម័យដែលប្រទេសខ្មែរបានឯករាជ្យដោយសារព្រះបាទសម្ដេចព្រះនរោត្តមសីហនុ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរទូទាំងប្រទេស គេមានសិទ្ធិសេរីភាពគ្រប់ៗគ្នានោះ អ្នកស្រុកសៀមរាប គ្មានសិទ្ធិសេរីភាពអ្វីទាល់តែសោះ អ្នកទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែត្រូវដាំដើមគ ។

សូម្បីការសន្ទនាគ្នាយ៉ាងសោះអង្គើយ ហើយគ្មានខ្លឹមសារអ្វីក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំពេញចិត្តណាស់ ព្រោះខ្ញុំបានទទួលនូវបដិសណ្ឋារៈយ៉ាងប្រពៃ ពីនាងយូរ៉ែត ។ ខ្ញុំបានសូមអភ័យទោសនាងអំពីរឿងហេតុកាលពីម្សិលមិញម្ដងទៀត តែនាងឆ្លើយថា នាងគ្មានគិតអ្វីវែងឆ្ងាយដល់រឿងនោះឡើយ ។

- អ្នកនាងប្រហែលជានៅលេងភ្នំពេញយូរទៅទៀត ?

(ខ្ញុំសួរ)

- ចាស៎លោក ! ខ្ញុំជិតត្រឡប់ទៅស្រុកវិញហើយ

- ទេសភាពសៀមរាប ឥឡូវប្រហែលជាល្អណាស់មើលទៅ ?

នាងសើចហើយពុំឆ្លើយថាអ្វី ៗ ខ្ញុំប្រែសេចក្ដីនៃសំណើចរបស់នាងថា ប្រហែលជានាងពុំចង់និយាយច្រើនពេកទេមើលទៅ ,

- ខ្ញុំខានបានឃើញសៀមរាបពីរឆ្នាំមកហើយ (ខ្ញុំនិយាយតទៅទៀតដោយសង្ឃឹមថា នឹងធ្វើឲ្យការសន្ទនាគ្នាបានវែងតទៅទៀត ៗ

- ចាស៎ ! ឥឡូវនេះមានការប្លែកជាងពីដើមខ្លះដែរ

- ខ្ញុំចង់ទៅលេងសៀមរាបណាស់ដែរឆ្នាំនេះ ហើយបើមានឱកាស ខ្ញុំមុខជាបានជួបនិងអ្នកនាងទៀតពុំខាន ៗ

នាងសើចម្ដងទៀត ហើយពុំឆ្លើយថាអ្វី ៗ សំណើចនិងការគ្មានឆ្លើយថាអ្វីនេះ បានសេចក្ដីថាយ៉ាងណានោះ ខ្ញុំក៏ពិបាកនឹងយល់បាន ៗ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយចុះ ខ្ញុំបានពិនិត្យមើលនាងតាំងពីដើមមកហើយ គឺតាំងពីឃើញនាងនៅអង្គតាសោម ឃើញថា នាងមុខជាមានការអាថ៌កំបាំងអ្វីម្យ៉ាងនៅក្នុងខ្លួនជាពុំខាន ...

- អ្នកនាងនឹងត្រឡប់ទៅសៀមរាបវិញថ្ងៃណា ?

- ចាស៎ប្រហែលជាពីរអាទិត្យទៀត

- អ្នកនាង ! ប្រសិនបើខ្ញុំសុំមកជួបនិងអ្នកនាងម្ដងទៀតមុនពេលដែលអ្នកនាងត្រឡប់ទៅស្រុកវិញ តើមេត្តាឬទេ ?

នាងសើចទៀត ហើយពុំឆ្លើយថាអ្វីដូចមុន ៗ ខ្ញុំគិតថាកិច្ចការរបស់ខ្ញុំក្នុងថ្ងៃនេះ មុខជាពុំបានសម្រេចលទ្ធផលអ្វីឡើយ ៗ ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំក៏គួរអរគុណនិងនាងកងការដែលខ្ញុំបានមករកនាង ហើយបានទទួលនូវការរាក់ទាក់

ពីនាង ។ ខ្ញុំគិតថា ជាការធម្មតាដែលខ្ញុំពុំគួរខឹងសង្ស័យអ្វីឲ្យជ្រុលពេកទេក្នុងគ្រាជំបូងនេះ ។ ខ្ញុំបានលានាងត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ ក្នុងពេលនោះ ស្រាប់តែរថយន្តមួយបានមកឈប់នៅមុខផ្ទះហើយបុរសម្នាក់បានចុះពីរថយន្តដើរចូលមកក្នុងផ្ទះ ។

ខ្ញុំនៅចាំច្បាស់ថា បុរសនេះឯងហើយដែលពាស់ខែងគ្នានឹងមិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ នៅអង្គតាសោម ។ ខ្ញុំមើលចំមុខរបស់គេ ឃើញមានស្នាមជាំនៅត្រង់រង្វង់ភ្នែកស្តាំនៅឡើយ ហើយស្នាមជាំនេះហើយ ដែលមិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំបានដាក់មេរៀនឲ្យគេ (លទ្ធផលនៃស្ទួរដាច់ជាលើកទី ២) ។

នាងយូរ៉េត បាននិយាយណែនាំបុរសនេះឲ្យស្គាល់ខ្ញុំ។

— ខ្ញុំមកសុំទោស សុំទោសក្នុងការពាស់ខែងខ្វែងគំនិតគ្នារបស់ពួកម៉ាកខ្ញុំកាលពីម្សិលមិញ ។

— ខ្ញុំមិនចង់មានរឿងអីដែរ បើខ្ញុំខប់មិនបាន ប្រហែលជាខ្ញុំសម្លាប់ពួកម៉ាកលោកចោលទៅហើយ ។

ខ្ញុំគិតថាបុរសនេះ ដូចជាអ្នកកាន់សះម្សៀម ។ សំដីដែលគេនិយាយ បែបភាពដែលគេសំដែងចេញមក សុទ្ធតែជាការអ្នកកាន់តំណស់ ។ ខ្ញុំប្រមាណមើលទៅឃើញថា បុរសនេះដូចជាពុំសូវត្រូវនិស្ស័យគ្នានឹងខ្ញុំ ។

— លោកធ្វើការអ្វី ? (បុរសនោះសួរខ្ញុំ)

— បាទ គ្មានធ្វើការអ្វីទេ ខ្ញុំជាអ្នករកទទួលទានធម្មតា (ខ្ញុំឆ្លើយកុហក ព្រោះខ្ញុំគិតថា ពុំចង់ឲ្យបុរសនេះដឹងដល់មុខការរបស់ខ្ញុំ ហើយពេលនោះខ្ញុំក៏ស្លៀកពាក់ជាជនធម្មតាសាមញ្ញ ដែលល្មមតែគេជឿបាន)

ខ្ញុំស្មានពុំខុស ។ បុរសរូបនេះ ពុំត្រូវនិស្ស័យគ្នានឹងខ្ញុំសោះឡើយ ព្រោះគ្រាន់តែជួបគ្នាមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ គេហ៊ានសួរដល់មុខការរបស់ខ្ញុំទៅហើយ ។

ខ្ញុំគ្រេះគ្រុះចង់លាគេ តែនាង យូរ៉េត និយាយប្រាប់បុរសនោះថា ខ្ញុំចង់ទៅលេងសៀមរាបដែរ ។

— បបួលពួកម៉ាកលោកទៅលេងផង ហើយលោកចាំមើលថា តើគេអាចត្រឡប់មកស្រុកវិញបានឬមិនបាន ប្រសិនបើគេហ៊ានឈានជើងទៅជាន់ដីសៀមរាបមែន គេមុខជាស្គាល់ស្នាដៃយើងវិញម្តងហើយ ។

គ្រានេះខ្ញុំសើច ... ការដែលខ្ញុំសើចនេះ គឺសើចបន្ទប់ដោយពុំឆ្លើយថាអ្វី ។ ខ្ញុំក្រោកឈរឡើងងក់ក្បាលគោរពគេហើយលាគេ តែគេឥតមានគោរពខ្ញុំវិញសោះឡើយ គេអង្គុយធ្វើព្រងើយដូចដើម ។ បែបភាពឫកពារបស់គេយ៉ាងនេះ ខ្ញុំនឹកក្នុងចិត្តថា ជាការសមមុខណាស់ហើយ ដែលមិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ បានដាក់មេរៀនឲ្យថ្ពាល់តែនៅមានស្នាមជាំក្អែកនោះ ។

នាង យូរ៉ែត បានជូនខ្ញុំចេញមកដល់មាត់ទ្វារ ។

— សុំឲ្យឧកាសនាបានមកជួបនឹងអ្នកនាងម្តងទៀត (ខ្ញុំនិយាយតិចៗ ដោយជឿជាក់ថា ពុំឮដល់បុរសនោះឡើយ) ។

នាងញញឹមហើយងក់ក្បាលដាក់ខ្ញុំ ។

— ខ្ញុំអាចមកជួបពេលណា ?

— ចាស ! ល្ងាចស្អែក

ខ្ញុំដូចជានឹកអរព្រួច ។ សេចក្តីសង្ស័យកាលពីអម្បាញ់មិញថា កិច្ចការរបស់ខ្ញុំក្នុងថ្ងៃនេះ ពុំបានសម្រេចលទ្ធផលអ្វីនោះ ឥឡូវមើលទៅដូចជាមានសង្ឃឹមខ្លះឡើងវិញ ព្រោះនាងព្រមឲ្យខ្ញុំមកជួបម្តងទៀត ។

ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ ក្នុងពេលត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញនេះ ខ្ញុំចេះតែគិតសាំញ៉ាំក្នុងចិត្តថា ខ្ញុំគួរប្រាប់មិត្តរបស់ខ្ញុំឲ្យដឹងឬទេ អំពីការដែលខ្ញុំបានទៅជួបនឹងនាង យូរ៉ែតនោះ ? ខ្ញុំគិតពុំដាច់ស្រេច រាល់តែត្រីចក្រយានបាននាំខ្ញុំទៅដល់ផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដូចជានឹកត្រេកអរជាខ្លាំងថា ខ្ញុំដូចជាមានសង្ឃឹមអ្វីម្យ៉ាងនៅក្នុងចិត្ត ។

លុះគិតយូរៗទៅ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តថា គួរតែប្រាប់

រឿងនេះ ឲ្យមិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំបានដឹងផង ក្រែងគេចង់ទៅស្គាល់ផ្ទះរបស់នាងដែរ ហើយម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំដូចជាកំពុងតែបានជួបប្រទះនូវរឿងរ៉ាវអាថ៌កំបាំងបិទមុខអ៊ីម្យ៉ាង - ទៀត ។

គាប់ជួនជាពេលនោះ សុខ-សម្បូរ ក៏បានមកលេងផ្ទះខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបាននិយាយរឿងរ៉ាវនោះប្រាប់គេទាំងអស់ ។

– គ្នាត្រេកអរណាស់ដែលឯងបេះទៅរកឃើញ ។

– ការដែលគ្នាពុំបានបបួលឯងទៅផងនោះ មកពីគ្នាគិតថា ឯងជាមនុស្សចិត្តខ្លាំង ក្រែងលោទៅមានរឿងនិងគេទៀត ។

ខ្ញុំពុំបានប្រាប់អំពីពាក្យសំដីដែលស័ក្តិ ២ ស៊ី និយាយដល់មិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំឡើយ ព្រោះក្រែងមានរឿងធំដុំកើតឡើងទៀត ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែប្រាប់ថា ខ្ញុំនឹងទៅជួបនាងយូរ៉ែត ទៅល្ងាចថ្ងៃស្អែកទៀតតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដំបូងខ្ញុំគិតក្រែងគេសុំ

ទៅដែរ តែគេក៏មានសុជីវធម៌ ល្មមតែពុំធ្វើដូច្នោះ ...

ពេលល្ងាចនៃថ្ងៃមួយទៀត ខ្ញុំបានទៅដល់ផ្ទះនាងយូរ៉ែត ដោយរថយន្ត ។ ខ្ញុំគិតថាប្រសិនបើខ្ញុំអាចបបួលនាងដើរលេងបាននោះ គឺជាលាភដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំពុំបាននឹកស្មានថា ខ្ញុំនឹងបានសំរេចបំណងដល់ទៅម្ល៉ោះឡើយ ... ខ្ញុំដូចជានឹកប្លែកក្នុងចិត្តជាខ្លាំង ... ពេលដែលខ្ញុំទៅដល់នាងយូរ៉ែត បានអង្គុយរង់ចាំខ្ញុំនៅខាងមុខផ្ទះជាមួយនឹងស្ត្រីចំណាស់ដែលខ្ញុំបានឃើញកាលពីម្សិលមិញ ។

– លោកមានការទៅណាទៀតដែរឬ ? (នាងសួរខ្ញុំ)

– បាទ ! គ្មានទេ មករកអ្នកនាងតែប៉ុណ្ណោះ ។

– បើអញ្ចឹងយើងគិតជិះឡានលេងបន្តិច ...

ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំយល់សប្តិទេដឹង ? ... ខ្ញុំមានវាសនាដល់ទៅពុំគួរជឿ ... អម្បាញ់មិញនេះ ខ្ញុំនឹកថា ប្រសិនបើខ្ញុំអាចបបួលនាងដើរលេងបាននោះ ក៏ជា លាភដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ ...

ផ្លូវនេះ លោកនោះបានមកដល់មែន ដោយខ្ញុំពុំបាននឹកស្មានថានឹងដល់ម៉្លឹងសោះ . . . ខ្ញុំបានប្រាប់នាងតាមហូរហែហើយបន្ថែមថា ខ្ញុំត្រេកអរណាស់ក្នុងការដែលខ្ញុំមានវាសនាបានដើរលេងជាមួយនាង . . .

យើងបាននាំគ្នាឡើងជិះរថយន្ត ។ ពេលនេះ ខ្ញុំនឹកសរសើរវាសនាខ្លួនឯងម្តងទៀតថា ខ្ញុំមានវាសនាល្អណាស់ ... នាង យូវ៉េត បើកទ្វាររថយន្តខាងមុខ ហើយចូលមកអង្គុយខ្ទើមនឹងខ្ញុំ ហើយស្ត្រីចំណាស់នោះអង្គុយនៅខាងក្រោយ ។

រថយន្តរបស់យើងបានលូនចេញពីទីនោះ សំដៅទៅទិសខាងកើត ។ នាងបានសួរខ្ញុំថា :

— យើងគិតទៅលេងឯណា ?

គិតទៅលេងតាមផ្លូវទៅកំពង់ស្ពឺ ព្រោះកន្លែងនោះមានទេសភាពនិងអាកាសល្អ ។

— លោកចូលចិត្តទេសភាពនិងអាកាសល្អដែរឬ ?

— ខ្ញុំបូជារបស់ល្អបរិសុទ្ធណាស់ ពុំថាជាទីកន្លែង ឬជាមនុស្សទេ ។

នាងពុំនិយាយថាអ្វីតទៅទៀត ។ ខ្ញុំចេះតែបើក-បររថយន្តទៅមុខ ដោយបត់តាមមហាវិថីព្រះបាទនរោត្តម ហើយចេញតាមផ្លូវពោធិចិនតុង ។

— ខ្ញុំបានសន្យាឲ្យលោកមកជួបថ្ងៃនេះ (នាង យូវ៉េត និយាយក្នុងខណៈដែលរថយន្តបានលូនចេញផុតពីទីក្រុង) - ព្រោះពុំចង់ឲ្យលោកជួបនឹងលោកស័ក្តិពីរ — បើជួបទៅយើងមុខជាដើរលេងពុំបានទេ ។

— ការនេះ ជាវាសនាល្អរបស់ខ្ញុំណាស់ហើយ ។

ខ្ញុំគិតថា ការដែលខ្ញុំសង្ឃឹមហើយដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្តជាទីបំផុតនោះ គឺនាង យូវ៉េត ពេញចិត្តជួបនឹងខ្ញុំដោយពុំចង់ឲ្យលោក ស៊ី យ៉េញ ការនេះមានសារៈសំខាន់ ព្រោះនាងបានឲ្យកិត្តិយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដល់រូបខ្ញុំ . . . សំដីសំដៅ

សភាពរម្យទមនិងសេចក្ដីក្លាហានរបស់នាង ដែលហ៊ានជិះរថយន្តជាមួយខ្ញុំ នៅពេលដែលនាងទើបតែស្គាល់ខ្ញុំក្នុងវេលាតែបីថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ បានបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា នាងយូរ៉ែតមានគំនិតចាស់ទុំ ... ខ្ញុំពិបាកស្មានថានាងមានអាយុប៉ុន្មាន ? ប៉ុន្តែពាក្យសំដីនិងកិរិយាឫកពារបស់នាង បានបង្ហាញឲ្យខ្ញុំគិតថា នាងជាមនុស្សម៉ត់ចត់ល្អិតសុខុម ... ខ្ញុំគិតថា ការដែលនាងហ៊ានដើរលេងជាមួយនឹងខ្ញុំនេះ ក៏ប្រហែលជានាងបានសំគាល់ថា ខ្ញុំជាមនុស្សរម្យទមទុកចិត្តបាន ហើយម្យ៉ាងទៀតប្រហែលជានាងជឿជាក់ខ្លួនឯងថា មុខជាគ្មានបុរសណាមួយហ៊ានប្រព្រឹត្តល្មើសលើសលស់លើរូបនាងបានឡើយ ។

យើងបានទៅដល់ខាងលិចបែកហាន ... យើងបានបញ្ឈប់រថយន្តនៅទីនោះ ...

មេឃស្រឡះគាក់សល្អ ... នាងយូរ៉ែតក៏ល្អ

ប្រហែលគ្នានឹងបុប្ផា ដែលទើបនឹងរីកឡើងសម្បុរស សាច់ម៉ដ្ឋអាចបញ្ចេញនូវលំអស្រស់បំព្រង ដោយពុំចាំបាច់តុបតែងប៉ុន្មាន នាងស្លៀកពាក់សមសួន នឹងឫកពាសុភាពរបស់នាង សភាពសម៉ដ្ឋនៃពណ៌របស់នាង បានធ្វើឲ្យខ្ញុំអត់ទ្រាំពុំសំឡឹងមើលពុំបាន ...

ព្រះអាទិត្យកំពុងតែរៀបអស្ដង្គតទៅទិសបស្ចិម ដោយបានបញ្ចេញនូវរស្មីពណ៌ក្រហមឆ្អៅ មកប៉ះត្រូវរាងកាយរបស់នាងយូរ៉ែត ... ពណ៌សម្បុរសាច់របស់នាងក្នុងពេលនេះមើលទៅហាក់ដូចជា មានដួងព្រះអាទិត្យជ្រែកចូលទៅក្នុងរាងកាយរបស់នាង ស្ទើរតែនឹងធ្លុះឲ្យឃើញនូវសរសៃទាំង-អស់ដែលកំពុងតែមានឈាមរត់ចុះឡើងពេញសព៌ាង្គកាយ ...

—ខ្ញុំគិតថា ទេសភាពអង្គរនៅពេលថ្ងៃនេះល្អជាងនេះទៅទៀត (ខ្ញុំចាប់ផ្ដើមនិយាយឡើង) បើខ្ញុំមានវាសនា ខ្ញុំមុខជាបានជួបអ្នកនាងនៅទីនោះពុំខាន ។

- ខ្ញុំគិតថា បើទុកជាលោកអញ្ជើញទៅ ក៏ខ្ញុំពុំអាចជូននូវការសប្បាយរីករាយដល់លោកបានដែរមើលទៅ ។

- អ្នកនាងគិតថា ខ្ញុំគួរមានឱកាសបានទៅលេងដែរឬទេ ?

- មើលទៅក៏ដូចជាគ្មានទាស់ខុសអ្វីដែរ តែក្រែងខ្ញុំពុំអាចជូននូវការសប្បាយរីករាយដល់លោកបាន ។

- រឿងនេះពុំជាសំខាន់អីទេ ខ្ញុំត្រូវការតែម្យ៉ាង គឺចង់ទៅជួបនឹងអ្នកនាង ហើយនឹងនាំគ្នាដើរមើលទេសភាពលេងតែប៉ុណ្ណោះ ។

- ចាំមើល ខ្ញុំគិតមើលបន្តិចសិនលោក ។

- មានបញ្ហាស្មុគ្រស្មាញពិបាកអីឬ ?

- ប្រសិនបើមាន ក៏ជាបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ ។

ឱកាសនាបានជួយខ្ញុំ . . . ខ្ញុំគិតថា ការដែលនាងយុវតីបាននិយាយដោយទឹកមុខញញឹមយ៉ាងនេះ ជាការ

សំដែងឲ្យឃើញថា នាងបានបើកផ្លូវឲ្យខ្ញុំសាកសួររឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតរបស់នាង . . .

- ខ្ញុំសង្កេតឃើញថា អ្នកនាងដូចជាមានរឿងអាថ៌កំបាំងអីម្យ៉ាងកប់នៅក្នុងខ្លួនមែនឬទេ ?

- អ្វីដែលធ្វើឲ្យលោកសង្កេតឃើញយ៉ាងហ្នឹង ?

- ខ្ញុំសង្កេតឃើញអ្នកនាង តាំងពីពេលបានជួបអ្នកនាងជាគ្រាដំបូង មើលទៅបែបភាពអ្នកនាង ដូចជាពុំសូវមានការសប្បាយរីករាយក្នុងជីវិតសោះ !

- លោក ! ពិភពលោក ជាកន្លែងដែលយើងពុំគួរសប្បាយរីករាយសោះ ពុំដូច្នោះឬលោក ?

- ខ្ញុំធ្លាប់បានគិតមកថា ពិភពលោកទុកដូចជាផ្ទាំងកញ្ចក់មួយសំរាប់ឆ្លុះមើលមុខយើង បើយើងសើច ពិភពលោកក៏សើចតាម បើយើងយំ ពិភពលោកក៏យំតាមយើងដែរ ។

- ខ្ញុំក៏ធ្លាប់បានគិតមកថា អញ្ចឹងដែរ តែមុនកាលខ្ញុំ

គ្រង់សើចពុំកើតសោះ ព្រោះអីជីវិតជាធម្មជាតិពិបាកណាស់ៗ

– បាទ អញ្ចឹងមែនហើយ រឿងជីវិតជារឿងដែលយើងត្រូវតស៊ូ យើងបានតស៊ូតាំងពីពេលដែលយើងកើតមក ហើយយើងត្រូវតែតស៊ូតទៅទៀតរហូតដល់ពេលស្លាប់ ធម្មជាតិបានឲ្យមានខ្លួនកម្លាំងរបស់យើង ឲ្យខ្លួនការពារជីវិតដល់យើង ក៏ពុំមែនដើម្បីប្រយោជន៍អីដែរ គឺដើម្បីការតស៊ូតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះមិនថាអញ្ចឹងឬ ?

– តែក្នុងការតស៊ូនោះ ចួនកាលយើងក៏ត្រូវទទួលបរាជ័យដែរ មែនទេលោក ?

– ចួនកាលយើងត្រូវចាញ់មែន តែយើងក៏ត្រូវតែរេះវិធីការតស៊ូ យើងត្រូវរកកម្លាំងជាជំនួយ គឺយើងត្រូវរកកល្យាណមិត្ត ...

– ចាស ! មិត្តល្អហ្នឹងឯងហើយ ពុំងាយរកបានទេលោក ។

– បាទ ! រកបានដោយកម្រណាស់ តែក៏ពុំមែនប្រែថាយើងពុំអាចរកបានសោះនោះទេ ព្រោះការនេះត្រូវអាស្រ័យនូវក៏ព្រេងសនាផង ចួនកាលយើងអាចជួបមិត្តល្អ ដោយពុំបានជាខំរកក៏មាន ចួនកាលយើងបានជួបហើយ តែយើងពុំបានគិតថា ជាមិត្តល្អពិតប្រាកដរបស់យើងក៏មាន ខ្ញុំជឿជាក់ថាយើងមុខជាបានជួបនឹងអ្នកណាម្នាក់ដែលជាមិត្តល្អ ដែលសុខចិត្តជួយយើង សុខចិត្តលះបង់អ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីយើងក្នុងថ្ងៃណាមួយពុំខាន ។

– តែជាគ្រោះអាក្រក់របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំពុំដែលបានធ្វើអ្វីល្អឲ្យអ្នកណាម្នាក់ ល្មមនឹងឲ្យគេមកសុខចិត្តលះបង់អ្វី ៗ ដើម្បីខ្ញុំវិញសោះ ។

– អ្នកនាង ! អ្នកនាងជឿចំពោះមិត្តភាពរបស់ខ្ញុំ តាំងពីពេលដែលខ្ញុំបានឃើញអ្នកនាងនៅគ្រាដំបូងដែរឬអី ? ការនេះ ខ្ញុំពុំសំដៅដល់ការវែងឆ្ងាយពេកទេ គឺខ្ញុំចង់និយាយថា

មានមិត្តភាពតាំងពីពេលឃើញគ្នានៅគ្រាដំបូងមកម្ល៉េះ !

— លោកជឿដែរឬទេ ចំពោះមិត្តភាពបែបនោះ ?

— បាទ ! សំរាប់រូបខ្ញុំៗជឿ ព្រោះវាធ្លាប់កើតមានឡើងក្នុងខ្លួនរបស់ខ្ញុំ ។

នាងបោលកន្ទុយភ្នែកមើលមកខ្ញុំ ហើយក៏បែរទៅវិញ ។ អាការៈបែបនេះ បានធ្វើឲ្យខ្ញុំសង្កេតឃើញនូវសភាពមុតនៃភ្នែករបស់នាង ដែលអាចស្រូបទាញនូវទឹកចិត្តនៃបុរសភាគច្រើនបាន ហើយជួនកាលអាចរួមបញ្ចូលរូបខ្ញុំមួយទៅផងក៏ពុំដឹង ។ នាងនៅស្ងៀម តែកន្ទុយភ្នែករបស់នាងបានបង្ហាញលក្ខណៈឲ្យខ្ញុំយល់ថា ក៏ព្រេងសនាបានជួយខ្ញុំម្តងទៀត ។

ខ្ញុំគិតថា ទ្វារមិត្តភាពបានបើកចំហទទួលខ្ញុំហើយ នៅសល់តែបញ្ហាមួយទៀតថា ខ្ញុំហ៊ានឈានជើងដើរចូលទៅតាមទ្វារនោះដែរឬក៏ពុំហ៊ានតែប៉ុណ្ណោះ ។

— មិត្តភាពក្នុងពេលឃើញគ្នានៅគ្រាដំបូង (ខ្ញុំនិយាយ

ផ្ទួនបញ្ជាក់ម្តងទៀត) បានកើតឡើងដល់ខ្ញុំ !

— កើតឡើងតាំងពីពេលណា ?

— តាំងពីពេលដែលខ្ញុំឃើញអ្នកនាង នៅឯអង្គតាសោម គ្រាន់តែខ្ញុំបានឃើញអ្នកនាងភ្លាម ខ្ញុំក៏ចង់ធ្វើជាមិត្តភក្តិនឹងអ្នកនាងភ្លាមដែរ ខ្ញុំគិតថា ប្រសិនបើអ្នកនាងរើសយករូបខ្ញុំធ្វើជាមិត្តភក្តិនោះ មើលទៅក៏ដូចជារើសមនុស្សពុំខុស ហើយអ្នកនាងមុខជាបានឃើញនូវមិត្តភាពដ៏ល្អពិតប្រាកដរបស់ខ្ញុំ ។

ប៉ុន្តែក្រែងយើងគ្មានពេលបានស្គាល់គ្នាយូរ ។

ប្រសិនបើមានការចាំបាច់ ដែលត្រូវធ្វើប្រយោជន៍ដល់មិត្តភក្តិបាន ខ្ញុំគិតថា យើងអាចស្គាល់គ្នារហូតដល់ថ្ងៃស្លាប់បាន ។

— តែលោកដូចជាគ្មានបានទទួលលទ្ធផលអ្វី ក្នុងការដែលលោកមកស្គាល់ខ្ញុំនេះសោះ ។

— បើទុកណាជាគ្មានបានប្រយោជន៍អ្វី ក៏ខ្ញុំប៉ះតែពេញ

ចិត្ត ក្នុងការដែលខ្ញុំបានបំពេញប្រយោជន៍ដល់មិត្តភក្តិជានិច្ច អ្នកនាង ! សុំអ្នកនាងមានប្រសាសន៍មកចុះ បើអ្នកនាងយល់ថា រូបខ្ញុំអាចធ្វើប្រយោជន៍អីដល់អ្នកនាងក្នុងផ្លូវណាបាន ក៏សុំឲ្យអ្នកនាងប្រើខ្ញុំតាមសេចក្តីត្រូវការមកចុះ ។

— ខ្ញុំសូមអរគុណនឹងលោកណាស់ហើយ តែខ្ញុំគិតថា ជាការពុំគួរសមសោះ ដែលធ្វើឲ្យលោកពិបាកដោយសារខ្ញុំ ព្រោះយើងទើបនឹងបានស្គាល់គ្នាត្រឹមតែពីរបីថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។

— តែប្អូនកាល ខ្ញុំជាមិត្តភក្តិដ៏ល្អរបស់នាង គ្រាន់បើជាជាងមនុស្សដែលអ្នកនាងធ្លាប់ស្គាល់មកយូរហើយក៏មាន ។

— ខ្ញុំពុំគិតអញ្ចឹងទេ ! ខ្ញុំគិតថា រូបខ្ញុំពុំគួរមានសិទ្ធិទៅយកមនុស្សដែលទើបនឹងបានស្គាល់គ្នាថ្មីៗ ហើយដែលរូបខ្ញុំនៅពុំទាន់ដែលបានធ្វើប្រយោជន៍អ្វីឲ្យគេសោះនោះ មកឲ្យពិបាកដោយសាររឿងខ្ញុំទេ ។

— នេះ យើងពុំមែននិយាយគ្នាដល់រឿងសិទ្ធិអីទេ យើង

និយាយគ្នាតែពីរឿងមេត្រីចិត្តទេតើ ។

— ចាសទុះឯងហើយ ខ្ញុំគិតពុំយល់ថា ហេតុអីក៏លោកខំយកមេត្រីចិត្ត របស់លោកមកប្រើប្រាស់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំ ក្នុងផ្លូវដែលលោកត្រូវទទួលនូវការលំបាកអញ្ចឹង ?

— រឿងនោះពិបាកប៉ុណ្ណា ? (ខ្ញុំសួរដោយការចង់ដឹង)

នាង យូរ៉េត ពុំឆ្លើយថាអ្វី ។ ខ្ញុំយល់ដល់ចិត្តថ្លើមរបស់នាង ព្រោះបើនាងឆ្លើយនឹងសំនួរនេះ ក៏ទុកដូចជានាងត្រូវនាំយករឿងរ៉ាវនៃជីវិតរបស់នាង មកបរិយាយឲ្យខ្ញុំស្តាប់វែងពេក ម្យ៉ាងទៀតងាយឯណានឹងឲ្យនាងហ៊ាននិយាយរឿងពិបាកចិត្តប្រាប់មនុស្សដែលនាងទើបបានស្គាល់ថ្មីៗ ដូចរូបខ្ញុំនេះបាន ។

— អ្នកនាង ! (ខ្ញុំនិយាយ) ខ្ញុំយល់ដល់ចិត្តអ្នកនាង ហើយក្នុងការដែលអ្នកនាងឲ្យកិត្តិយសដល់រូបខ្ញុំ ដោយមកលេងជាមួយខ្ញុំ ហើយបានធ្វើឲ្យខ្ញុំមានឱកាសសាកសួរពីរឿង

ផ្សេងៗ យ៉ាងនេះ តែក៏ជាការធម្មតាទេ ដែលអ្នកនាងពុំអាចទុកចិត្តទុកថ្លើមលើរូបមនុស្ស ដែលអ្នកនាងទើបនឹងបានស្គាល់ ខ្ញុំគិតថា បើខ្ញុំមានវាសនាបានជួបអ្នកនាងម្តងទៀតនោះ ខ្ញុំនឹងពិសោធឲ្យអ្នកនាងឃើញ ថារូបខ្ញុំជាមនុស្សដែលអ្នកនាងគួរទុកចិត្តជឿបាន ។

ព្រះអាទិត្យបានលិចបាត់ទៅទិសខាងលិចហើយ ។ យើងបាននាំគ្នាត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ ខ្ញុំដូចជាពុំបានជឿថា នាង យូរ៉េត ដាច់ចិត្តនិយាយរឿងរ៉ាវរបស់នាងប្រាប់ខ្ញុំឡើយ តែខ្ញុំមានសង្ឃឹមខ្លះដែរថា ប្រសិនបើយើងបាននិយាយគ្នាយូរបន្តិចទៀត ឬក៏បានជួបគ្នាម្តងឬពីរដងទៀតនោះ មុខជាបានស្តាប់រឿងរ៉ាវរបស់នាងហើយ ។

– អ្នកនាង ! (ខ្ញុំចាប់និយាយ ដើម្បីទម្លាយនូវបរិយាកាសស្ងប់ស្ងៀម) ខ្ញុំនឹងមានវាសនាជួបអ្នកនាងទៀត នៅពេលណា ?

– ល្ងាចៗ លោកមានពេលទំនេរជានិច្ចឬ ?

– បើអញ្ចឹងល្ងាចស្អែកបានឬទេ ?

– ណ្ហើយ ! ស្អែកយើងកុំអាលជួបគ្នាធ្វើអ្វី ចាំខានស្អែកវិញទៅ ព្រោះបើជួបគ្នាញឹកពេកយ៉ាងនេះ នាំឲ្យគេសង្ស័យ ។

– សុំទោសអ្នកនាង ខ្ញុំមានឱកាសតែស្អែកមួយថ្ងៃទៀតប៉ុណ្ណោះ ព្រោះខានស្អែកខ្ញុំត្រូវចេញទៅប្រតិបត្តិការ នៅកំពង់ធំ អស់ពេល ៤ ថ្ងៃ ។

– បើអញ្ចឹង ចាំលោកត្រឡប់មកពីកំពង់ធំវិញសិនទៅៗ

– អ្នកនាងជឿឬ ថាយើងនៅមានឱកាសអាចជួបគ្នាបានទៀត ?

– ចាស ! ខ្ញុំជឿជាក់ថា យើងអាចនឹងជួបគ្នាទៀត ។

ក្នុងខណៈដែលខ្ញុំបានជូននាងទៅដល់ផ្ទះនោះ គាប់ជួនជារថយន្តរបស់លោកស៊ី បានលូនទៅដល់ដែរ ។ ខ្ញុំសង្កេតឃើញថា នាងយូរ៉េត មានទឹកមុខពុំស្រួល ដែលជាការ

បង្ហាញឲ្យដឹងថា នាងខ្លាចបុរសនោះជាខ្លាំង ។

ក្រោយពីបានជូននាងទៅដល់ផ្ទះហើយ ខ្ញុំក៏បានបើករថយន្តទៅរកមិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបាននិយាយរឿងដែលខ្ញុំបាននាំនាង យូរ៉េត ដើរលេង ប្រាប់គេ ។

— ការនេះបានសេចក្ដីថា ឯងកំពុងតែធ្លាក់ខ្លួនចុះទៅក្នុងអន្លង់ស្នេហាមែនឬទេ ? (សុខ-សម្បូរ និយាយ)

— ពុំមែនអញ្ចឹងទេ គ្នាគ្រាន់តែចង់ដឹងរឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខតែប៉ុណ្ណោះ ។

— តែនាង យូរ៉េត ល្អណាស់ ល្អគួរឲ្យស្រឡាញ់

— ការល្អនិងការបិទមុខច្រើនជាគូនឹងគ្នា តែបើគ្នាខ្វល់ខ្វាយនិងស្រីនេះ ក៏ពុំមែនដោយសារលំអរបស់នាងទេ ។

ខ្ញុំបានបណ្ដោយពេលវេលា ឲ្យកន្លងផុតទៅយ៉ាងស្ងប់ស្ងៀម ។ ដំបូងខ្ញុំបានគិតថា អគ្គសេនាធិការយោធពលខេមរភូមិន្ទ ប្រុងនឹងបញ្ជូនរូបខ្ញុំ ឲ្យទៅប្រតិបត្តិការនៅខេត្ត

កំពង់ធំ តែឥឡូវនេះបែរជាបញ្ជូនអ្នកដទៃទៅវិញ ។ ខ្ញុំបានជាប្រាប់នាង យូរ៉េត ជ្រុលទៅហើយ បើខ្ញុំទៅរកនាងក្នុងចន្លោះពេលបីបួនថ្ងៃនោះ នាងមុខជាយល់ថា ខ្ញុំកុហកនាង ។ ដូច្នេះខ្ញុំខំទ្រាំរង់ចាំឲ្យគ្រប់ ៩ ថ្ងៃ ទើបទៅជួបនាង ។

ខ្ញុំនឹកឆ្ងល់ជាខ្លាំង ព្រោះពុំដឹងជាហេតុអ្វី ក៏បានជាភាពនៃរូបនាង យូរ៉េត ចេះតែប្រាកដឡើងដល់ភ្នែករបស់ខ្ញុំជានិច្ច ។ ពាក្យដែលគេនិយាយថា បុរសដែលស្រឡាញ់ស្ត្រី បើទុកណាជាពុំបានឃើញរូប ក៏សុំឲ្យបានឃើញត្រឹមតែដំបូលផ្ទះ ក៏អស់ចិត្តដែរនោះ ជាពាក្យត្រូវពិតណាស់ ។ ខ្ញុំនៅពុំព្រមទទួលខ្លួនថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាង យូរ៉េត តែខ្ញុំក៏ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសភាពដូចពោលខាងលើដែរ គឺក្នុងកំឡុងពេលពីរបីថ្ងៃនោះ ខ្ញុំបានបើករថយន្តកាត់មុខផ្ទះនាងរាប់ដងពុំអស់ ហើយចេះតែគិតមួយពាន់មួយហ្មឺនជំពូក ។ ជួនកាលខ្ញុំគិតទៅក្នុងផ្លូវពុំល្អ គឺគិតថា នាង យូរ៉េត អាចធ្លាក់ខ្លួនទៅក្រោមឥទ្ធិ-

ពលរបស់បុរសនោះក្នុងរូបណាមួយពុំមាន ។ គំនិតបែបនេះរឹតតែធ្វើឲ្យខ្ញុំរំពៃគិតដល់នាងយ៉ាងខ្លាំងថែមទៀត ។

ខ្ញុំគិតថា រូបខ្ញុំដូចជាផ្តេសផ្តាសហើយ ... បើពុំមានផ្តេសផ្តាស ក៏ដូចជាគេកល់ផ្តេសផ្តាសដែរ ព្រោះខ្ញុំចេះតែស្រមៃឃើញនាង យូរ៉ែត ជានិច្ច ។ ប្រសិនបើឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំបានដឹងរឿងនេះ លោកមុខជាពិបាកចិត្តមិនតិចឡើយ ។ អ្វីជាហេតុធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ចិត្តនឹងស្រី ដែលទើបនឹងស្គាល់គ្នាថ្មីៗនេះ ខ្ញុំក៏ដូចជាគេឆ្លើយពុំរួច ។ ចួនកាលខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំប្រហែលជានៅក្មេងពេក ឬក៏ធ្លាប់ឃើញស្ត្រីតិចពេកក៏ពុំដឹង បានជាគ្រាន់តែមកឃើញស្ត្រីដូចនាងយូរ៉ែតប៉ុណ្ណោះ ក៏យល់ថាល្អ ហើយបានបណ្តោយខ្លួនឲ្យធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអន្លង់ស្នេហាភ្លាម ។ តែក៏ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំនៅពុំដែលបានឃើញស្ត្រីឯណាដែលល្អដូចនាងយូរ៉ែតសោះ ។

វគ្គទី ៤

អត្តឃាតកម្ម

បួនថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងស្ងប់ស្ងៀម ដោយគ្មានអ្វីនឹងពោល ក្រៅពីការដែលខ្ញុំបាននឹករលឹកដល់នាង យូរ៉ែត...

លុះមកដល់ថ្ងៃទី ៥ ហេតុការណ៍ដែលខ្ញុំពុំបានជាគិតឬនឹកនាក៏កើតឡើង ...

ខ្ញុំស្រឡាំងកាំង ក្នុងខណៈដែល សុខ-សម្បូរ មិត្តសំឡាញ់ស្និទ្ធជិតរបស់ខ្ញុំមកប្រាប់ខ្ញុំថា ក្រុមប៉ូលិសបានឃើញខ្មោចនាង យូរ៉ែត ហើមអណ្តែតឡើងនៅទន្លេបាសាក់ ត្រង់ខាងមុខវត្តកែវព្រះភ្លើង ហើយគេសន្និដ្ឋានថា នាង យូរ៉ែត ប្រហែលជាធ្វើអត្តឃាតកម្ម ដោយការលោតទឹកសម្លាប់ខ្លួនឯង ។

ខ្ញុំដូចជាស្លុតរន្ធត់ចិត្តជាខ្លាំង ដូចជាថាតាំងពីកើតមកនៅពុំដែលមានពេលណាស្លុតរន្ធត់ចិត្តឲ្យខ្លាំងដូចពេលនេះឡើយ ។

– ពិតមែនឬ ? (ខ្ញុំសួរមិត្តរបស់ខ្ញុំ) ខ្មោចនោះពិតជាខ្មោចនាង យូរ៉េត មែនឬ ?

– ហ្នឹងហើយ ! ក្រុមប៉ូលិសគេបានពិនិត្យមើលឃើញជាអញ្ចឹង ៗ

– ជាខ្មោចដែលហើមហើយអណ្តែតឡើងមែនឬ ?

– ហ្នឹងហើយ !

ដំណឹងនេះ ជាដំណឹងអាក្រក់សំរាប់រូបខ្ញុំ ...

ខ្ញុំគិតថា បើទុកណាជានាង យូរ៉េត នៅពុំទាន់បានមកជាគូសង្សាររបស់ខ្ញុំ ដោយនាងពុំទាន់ទទួលការស្នេហាពីខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅពុំទាន់បាននិយាយប្រាប់នាងថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាងក៏ដោយ ដល់បានដឹងថានាង យូរ៉េត ស្លាប់ ខ្ញុំក៏ស្លុតរន្ធត់ចិត្តឥតឧបមា ...

ហេតុអ្វីបានជានាង យូរ៉េត ធ្វើអត្តឃាតកម្ម ? ការនេះផុតវិស័យដែលខ្ញុំគិតដល់ ... ប៉ុន្តែមានខណៈខ្លះ ចិត្តខ្ញុំជឿ

ជាពុំជឿ ...

នៅមានខណៈខ្លះទៀត ចិត្តខ្ញុំសង្ស័យឬសង្ឃឹមថា នាង យូរ៉េត នៅពុំទាន់ស្លាប់ ... ខ្ញុំគ្មានហេតុផលអ្វីមួយសំរាប់ជួយវិនិច្ឆ័យនូវសេចក្តីសង្ស័យនោះ ក្រៅពីចំណង់ល្អរបស់ខ្ញុំចំពោះនាងឡើយ ព្រោះខ្ញុំពុំចង់ឲ្យនាងស្លាប់ ...

យើងបាននាំគ្នាទៅផ្ទះ ដែលនាង យូរ៉េត សំណាក់ ហើយបានជួបនឹងស្ត្រីចំណាស់ ដែលបានជូននាង យូរ៉េត ដើរលេងជាមួយខ្ញុំកាលពីថ្ងៃមុន ៗ យើងបានសាកសួរដឹងការណ៍ថា គាត់ជាម្ចាស់ផ្ទះនេះ ៗ ការដែលនាង យូរ៉េត មកសំណាក់នៅផ្ទះនេះ ក៏ព្រោះលោកស័ក្តិពីរ ស៊ី នាំយកមកផ្ញើជាបណ្តោះអាសន្ន ៗ គាត់ធ្លាប់បានស្គាល់លោកស័ក្តិពីរនេះបីបួនខែមកហើយ ដោយសារលោកនេះស្គាល់រាប់អានគ្នានឹងកូនប្រុសរបស់គាត់ម្នាក់ ដែលធ្វើការនៅសៀមរាប ៗ គាត់បានបញ្ជាក់ប្រាប់យើងថា លោកអនុសេនីយទោនេះ

ជាសេនាសំណប់របស់ ដាប-ឈួង ។ ឯរូបនាង យូរ៉េត គឺលោកស័ក្តិពីរបានចាប់យកមកពីស្រុកពួក តាមបញ្ជាពី ដាប-ឈួង ដើម្បីយកមកធ្វើជាប្រពន្ធចុង ។ ប៉ុន្តែ នាប់ជួនជាពេលនេះ ដាប-ឈួង មានជម្ងឺ ត្រូវចូលទៅព្យាបាលរោគនៅមន្ទីរពេទ្យ ទើបគេនាំនាងយកមកផ្ញើឲ្យនៅសំណាក់នៅផ្ទះគាត់សិន ។ ស្ត្រីម្ចាស់ផ្ទះនេះ បាននិយាយប្រាប់យើងថា ល្ងាចមួយគាត់បានឃើញលោកស័ក្តិពីរ ស៊ីបើករថយន្តមកទទួលយកនាង យូរ៉េត ទៅជាមួយនឹងស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់ទៀត (ស្ត្រីចំណាស់ដែលខ្ញុំបានឃើញឯអង្គតាសោមជាមួយនាង យូរ៉េត) ដែលមកពីសៀមរាបជាមួយគ្នា ដោយបានយកអីវ៉ាន់ទាំងអស់ទៅជាមួយផង ។ គាត់បានសួរគេ ៗ ប្រាប់ថា នាំនាង យូរ៉េត ទៅជូនលោកមេទ័ព ដាប-ឈួង ហើយគេនឹងពុំត្រឡប់មកវិញទេ ព្រោះលោកមេទ័ពបានចាត់ការឲ្យនាង យូរ៉េត ទៅនៅឯផ្សារ

កាប៉េគោ ។

យើងបាននាំគ្នាត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ដោយការអស់សង្ឃឹម ...

ក្នុងរយៈពេលពីរបីថ្ងៃដែលកន្លងទៅនេះ ខ្ញុំខំទប់ចិត្តកុំឲ្យនឹកដល់នាង យូរ៉េត ទៀត ខំបំភ្លេចនាងចោល តែទប់ពុំបាន បំភ្លេចពុំកើត ... ខ្ញុំបេះតែស្រមៃឃើញនាងនៅជាប់នឹងភ្នែក ...

មានយប់ខ្លះ ខ្ញុំបានយល់សប្តិឃើញនាង យូរ៉េត ប៉ុន្តែដោយជំនឿរបស់ខ្ញុំធ្ងន់ទៅក្នុងផ្លូវថា នាង យូរ៉េត បានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតទៅហើយនោះ មានយប់ខ្លះ ខ្ញុំបានបន់ស្រន់សូមឲ្យវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់នាងទៅកើតក្នុងទីបរមសុខ ហើយសូមឲ្យនាងរង់ចាំចួបនឹងខ្ញុំនៅទីនោះ ... ខ្ញុំបានបន់ស្រន់ សូមឲ្យវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់នាងមកពន្យល់ប្រាប់ខ្ញុំថា ហេតុអ្វីក៏បានជានាងសម្លាប់ខ្លួនឯងដូច្នេះ ? ... តែខ្ញុំពុំដែលយល់សប្តិ

ឃើញដូច្នេះសោះ ... ខ្ញុំច្រើនតែយល់សប្តិឃើញថា នាង យូរ៉េត នៅពុំទាន់ស្លាប់ ... សព្វថ្ងៃនាងកំពុងតែធ្លាក់ខ្លួនចុះក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក ហើយនាងស្រែកអំពាវនាវសុំឲ្យខ្ញុំជួយនាង ... ខ្ញុំពុំសូវជឿថា នាង យូរ៉េត នៅមានជីវិតរស់នៅឡើយ ហើយសុំឲ្យខ្ញុំជួយដោះទុក្ខនាងនោះទេ ... ការដែលខ្ញុំយល់សប្តិឃើញបែបនេះ ក៏ដោយសារតែពីចិត្តរបស់ខ្ញុំរវើរវាយប៉ុណ្ណោះ ... ហើយ, ទីបំផុត ខ្ញុំក៏គិតថា បើទុកជាខ្ញុំគិតយ៉ាងណា ក៏គ្មានបានប្រយោជន៍អ្វីដែរ ...

ព្រឹកថ្ងៃសុក្រមួយ ក្នុងពេលដែលខ្ញុំកំពុងអង្គុយធ្វើការ លេខាហារីបានចូលមកប្រាប់ខ្ញុំថា មានស្ត្រីម្នាក់ត្រូវការជួបនឹងខ្ញុំ ។ ខ្ញុំដូចជារកនឹកពុំឃើញថា អ្នកណាត្រូវការជួបនឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមានការអ្វីជាមួយគេ ?

ខ្ញុំបានអនុញ្ញាតឲ្យស្ត្រីនោះចូលមកទាំងការងឿងឆ្ងល់ ។ ស្ត្រីចំណាស់នេះ ខ្ញុំពុំដែលបានឃើញមុខ ពុំដែល

ស្គាល់មែន ។ គាត់បានចូលមកជួបនឹងខ្ញុំដោយកាការៈសុភាពរាបសារ ។

- អ្នកមីងមានធុរៈអ្វី ? (ខ្ញុំសួរនៅពេលដែលគាត់បានជំរាបសួរខ្ញុំ រួចហើយខ្ញុំបានអញ្ជើញឲ្យគាត់អង្គុយដោយស្រួលបួល) ។

- ចាស លោក ! ខ្ញុំយកសំបុត្រមកជូនលោក (ស្ត្រីនោះនិយាយ ហើយហុចសំបុត្រមកឲ្យខ្ញុំ) ។

- សំបុត្រអ្នកណាមីង ?

- ស្ត្រីម្នាក់ពឹងខ្ញុំឲ្យយកមកជូនលោក ។

- ស្ត្រីណា ? ឈ្មោះអី ?

- ចាស ! ខ្ញុំក៏មិនស្គាល់ឈ្មោះគេដែរលោក ។

- ចុះគេនៅឯណា ?

- ចាស គេនៅឯកំពត ។

ខ្ញុំបានហែកសំបុត្រមើលដោយការងឿងឆ្ងល់ ព្រោះ

តួអក្សរនៅលើស្រោម ដែលដាក់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ យ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះ ខ្ញុំពុំដែលស្គាល់សោះឡើយ ។

សេចក្ដីសំបុត្រនោះមានត្រឹមតែពីរបីបន្ទាត់ថា ៖

លោកជាទីគោរព,

សព្វថ្ងៃនេះ ខ្ញុំកំពុងប៉ិតនៅក្នុងសេចក្ដីអន្តរាយ — សូម-លោកមេត្តាជួយដោះទុក្ខខ្ញុំផង អ្នកដែលកាន់សំបុត្រមកជូនលោកនេះ អាចនាំផ្លូវលោកទៅជួបនឹងខ្ញុំ ។

ខ្ញុំសង្ឃឹមថា មានតែលោកម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចជួយដោះទុក្ខខ្ញុំបាន ។

ហត្ថលេខា : យូរ៉េត

ខ្ញុំបានសាកសួរស្រីចំណាស់នោះ ដល់ស្រុកទេសទីកន្លែងរបស់គាត់ ។ គាត់បានប្រាប់ថា គាត់នៅស្រុកកូនសត្វ (កំពត) ជិតផ្ទះដែលអ្នកម្ចាស់សំបុត្រនោះនៅដែរ ។

— អ្នកមីង ! ម្ចាស់សំបុត្រនេះ គេទៅនៅស្រុកនោះ

យូរហើយឬ ? (ខ្ញុំសួរ)

— ចាស ! ទើបនឹងទៅនៅប្រហែលជាជាងមួយអាទិត្យប៉ុណ្ណោះ ។

— ម្ចាស់ផ្ទះនោះ ជាបងប្អូននឹងម្ចាស់សំបុត្រនេះឬ ?

— មើលទៅដូចជាពុំមែនបងប្អូនទេ ព្រោះម្ចាស់ផ្ទះជាអ្នកស្រុកនោះ ខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់យូរណាស់មកហើយ ស្គាល់តាំងពីពូជអម្បូរទៀតផង ពុំដែលស្គាល់តែម្ចាស់សំបុត្រប៉ុណ្ណោះ ។

— កាលដែលម្ចាស់សំបុត្រនេះ ទៅនៅស្រុកនោះ គេទៅតែម្នាក់ឯងទេឬ ?

— ចាស ទៅជាមួយនឹងស្ត្រីម្នាក់ និងប្រុសម្នាក់ទៀត ។

— ចុះអ្នកមីងមានសង្កេតឃើញអ្នកទាំងនោះ យ៉ាងម៉េចខ្លះ ?

— មើលទៅ អ្នកទាំងពីរនាក់នោះ ព្រមទាំងម្ចាស់ផ្ទះ ដូចជាកោតក្រែងអ្នកម្ចាស់សំបុត្រនេះណាស់ ។

– ចុះគេមានផ្ដាំមកខ្ញុំថាម៉េចខ្លះទៀតដែរឬទេ ?

– ចាស គេគ្រាន់តែប្រាប់ថា ឲ្យខ្ញុំនាំផ្លូវលោកទៅតែប៉ុណ្ណោះ ។

ខ្ញុំបានសាកសួរស្ត្រីនោះដល់ទីកន្លែងដែលគាត់សំណាក់នៅក្រុងភ្នំពេញ ។ គាត់បានប្រាប់ថា គាត់សំណាក់នៅនឹងផ្ទះលោកគុម្មីស្សែរផង នៅផ្សារសួនចាស់មាត់ទន្លេ ដែលខ្ញុំអាចទៅរកឃើញបានដោយងាយហើយ ។ ខ្ញុំបានសន្យានឹងគាត់ថា ស្អែកនេះថ្ងៃសៅរ៍ម៉ោង ១២ ខ្ញុំនឹងទៅទទួលគាត់នៅដើមពោធិ៍មុខផ្ទះលោកផង ដើម្បីធ្វើដំណើរទៅកំពតជាមួយគ្នា ។

ខ្ញុំនឹកគិតដល់ការយល់សប្ដិរបស់ខ្ញុំពីថ្ងៃមុន ដែលធ្លាប់ស្រមៃឃើញថា នាង យូរ៉េត កំពុងឋិតនៅក្នុងសេចក្ដីអន្តរាយ ហើយស្រែកហៅឲ្យខ្ញុំជួយនាង ។ ការយល់សប្ដិបែបនេះ អាចជានិមិត្តរូបនៃការស្មានរបស់ខ្ញុំថា នាង យូរ៉េត

នៅមានជីវិតរស់នៅឡើយ ក៏ថាបាន ។

សំបុត្រនេះ ខ្ញុំជឿខ្លះ ពុំជឿខ្លះ ។ ការដែលខ្ញុំបានសន្យាជាមួយស្ត្រីចំណាស់នោះ ក៏សន្យាដោយឥតបើគិតវែងឆ្ងាយ ។ ខ្ញុំត្រូវប្រើគំនិតយ៉ាងខ្លាំង ។ ខ្ញុំគិតថា នាង យូរ៉េត បានធ្វើអត្តឃាតកម្មស្លាប់បាត់បង់ជីវិតទៅហើយ ឥឡូវនាងបែរជាមានជីវិតរស់នៅឡើងវិញហើយ ។ រឿងនេះយ៉ាងណាទៅវិញ ? ក្រែងលោមាននរណាត្រូវការបោកបញ្ឆោតខ្ញុំលេងទេដឹង ព្រោះគេដឹងថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាង យូរ៉េត ? ឬក៏មានគេត្រូវការជីវិតខ្ញុំ ? ប្រសិនបើមានអ្នកណាត្រូវការជីវិតខ្ញុំមែននោះ អ្នកនោះគឺលោកអនុសេនីយ៍ ស៊ី សេនា សំណាប់ ជាប-ឈ្មួន ព្រោះគេគិតថា ខ្ញុំមានការទាក់ទងនឹងនាង យូរ៉េត ឬក៏គេសង្ស័យថា នាង យូរ៉េត ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយគេក៏ស្អប់ខ្ញុំ ចង់សម្លាប់ខ្ញុំចោលក៏ពុំដឹង ?

មួយអន្លើ ខ្ញុំចង់យករឿងនេះទៅប្រាប់មិត្ត សុខ-សម្បូរ

តែមួយអន្លើ ខ្ញុំគិតថា កុំនាំឲ្យរលំទីនរឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំ ។ រឿងនេះ ក្លាយទៅជាបញ្ហាដ៏ស្មុគស្មាញសំរាប់ខ្ញុំ ក្នុងថ្ងៃនេះ ព្រោះត្រូវខ្ញុំគិតតែម្នាក់ឯង ។

តើខ្ញុំគួរទៅ ឬពុំគួរទៅកំពត ?

ទីបំផុត ខ្ញុំបានសំរេចចិត្តថា ត្រូវតែទៅ ទៅតែម្នាក់ឯង ទៅរកនាង យូរ៉េត បើទុកជាការនេះ ត្រូវគេបញ្ឆោតយកខ្ញុំ ទៅសម្លាប់ចោលក៏ដោយ ។

លុះដល់កំណត់ពេល ខ្ញុំក៏បានទៅទទួលយកស្ត្រី ចំណាស់នោះពីផ្សារស្ទួនចាស់ ហើយធ្វើដំណើរទៅកំពត ដោយរថយន្តហ្ស៊ីបដែលខ្ញុំបានខ្ចីពីមិត្តភក្តិ ។ យើងបាន ទៅដល់ក្បាលរមាសនៅម៉ោង ១៤ ។ តែពេលនោះស្ត្រី ចំណាស់អ្នកនាំផ្លូវបានឲ្យយោបល់ដល់ខ្ញុំថា គាត់ពុំគួរនៅ ជិះឡានជាមួយនឹងខ្ញុំទៅដល់ទីកន្លែងដែលនាង យូរ៉េត នៅ ឡើយ ព្រោះក្រែងមានរឿងកើតពុំស្រួលដល់គាត់ ។ គាត់បាន

ឲ្យខ្ញុំបើកឡានទៅមុនគាត់ ហើយគាត់ជិះម៉ូតូទៅតាមក្រោយ ដោយគាត់បានប្រាប់ឲ្យខ្ញុំទៅរកផ្ទះ ដែលនាង យូរ៉េត នៅ នោះ យ៉ាងល្អិតល្អន់ ។ ខ្ញុំក៏យល់ព្រមតាម ។

ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមសង្ស័យដល់រឿងពុំជួបមុនទៀត គឺសង្ស័យ ថា ក្រែងគេបញ្ឆោតយកខ្ញុំទៅសម្លាប់ចោល ព្រោះស្រុក កូនសត្វជាស្រុកព្រៃ នៅឆ្ងាយពីទីរួមខេត្ត ឆ្ងាយពីប៉ូលិស ទាហាន ។ តែចិត្តមួយគិតថា បំណាច់ជាផ្លូវមកប៉ុណ្ណេះ ហើយ ត្រូវតែទៅឲ្យដល់ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ បើទុកជាគេបង់បញ្ឆោតខ្ញុំ យកទៅសម្លាប់ចោលមែននោះ ក៏មើលទៅដូចជាពុំងាយនឹងសម្លាប់លេងបានដោយងាយៗទេ ព្រោះខ្ញុំដឹងខ្លួនមុន ខ្ញុំពុំប្រមាទ ខ្ញុំមានកាំភ្លើង - ការសម្លាប់ មនុស្សដែលដឹងខ្លួនមុនហើយ ដែលបានប្រុងខ្លួនមុនដូចខ្ញុំនេះ ក៏ជាការពុំងាយប៉ុន្មានឡើយ ។

ខ្ញុំបានទៅរកផ្ទះ ដែលនាង យូរ៉េត នៅនោះឃើញ ។

ខ្ញុំបានជួបនាង យូរ៉េត មេស់ខ្ញុំ ដូចពាក្យណែនាំរបស់ស្ត្រីអ្នកនាំផ្លូវនោះមែន ។ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញអ្នកនៅជាមួយនាងទាំងអស់សង្ស័យលើរូបខ្ញុំ ។ ពេលនោះខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំត្រូវប្រើឧបាយកល “អួសទូកកុំឲ្យល្អាន ចាប់ត្រីបានកុំឲ្យល្អក់ទឹក” ។ ខ្ញុំបានសំដែងអាការរាក់ទាក់ ជាមួយអ្នកម្ចាស់ផ្ទះព្រមទាំងមនុស្សអ្នកនៅក្បែរនាង យូរ៉េត យ៉ាងស្រួល ។ ខ្ញុំនិយាយស្ដីជាមួយនាង យូរ៉េត ដោយការគោរពល្មមតែសំដែងឲ្យអ្នកទាំងនោះយល់ថា រូបខ្ញុំជាអ្នកបំរើរបស់អ្នកណាមួយ ។ ឯនាង យូរ៉េតវិញ ក៏ហាក់ដូចជាដឹងចិត្តខ្ញុំ ព្រោះនាងបាននិយាយស្ដីជាមួយខ្ញុំ តាមទំនងនាយចៅហ្វាយនិយាយទៅកាន់អ្នកបំរើ ។ ខ្ញុំនិយាយប្រាប់នាង ព្រមទាំងអ្នកទាំងអស់នោះថា លោកបានប្រើឲ្យខ្ញុំបាទមកទទួលយកនាងទៅភ្នំពេញ តែយកទៅតែម្នាក់ឯង ដោយពុំចាំបាច់ឲ្យអ្នកដែលនៅក្បែរទៅជាមួយផងឡើយ ព្រោះនាង យូរ៉េត

នឹងត្រូវត្រឡប់មកទីនេះ នៅថ្ងៃខាងស្អែក ។ ការដែលខ្ញុំធ្វើជានិយាយថា លោកបានប្រើឲ្យខ្ញុំបាទមកទទួលយកនាងទៅភ្នំពេញនោះ ក៏ព្រោះខ្ញុំគិតថា អ្នកទាំងអស់នោះមុខជាថាពាក្យ “លោក” ដែលខ្ញុំហៅនោះ គឺគឺដែលលោកយកនាង យូរ៉េត មកលាក់ទុកនៅទីនេះនុះឯង ។

ការនេះពិតដូចខ្ញុំស្មានមែន ។ អ្នកទាំងនោះ គ្មានសាកសួរដេញដោលអ្វីច្រើនឡើយ ។ ពួកគេបាននាំគ្នាជួយរៀបចំសំពត់អាវ នាង យូរ៉េត ទៀតផង ។ ខ្ញុំពេញចិត្តចំពោះគំនិតរបស់ខ្ញុំនេះជាខ្លាំង ។

ខ្ញុំបាននាំនាង យូរ៉េត ចេញពីទីនោះ នៅម៉ោង ១៦ កន្លះ ។ ខ្ញុំបានសាកសួរនាងដល់រឿងក៏ផ្សេងៗ ដែលនាងត្រូវទៅនៅស្រុកកូនសត្វនេះ ។ ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់នាងអំពីរឿងខ្មោចដែលគេរកឃើញនៅមុខវត្តកៃព្រះភ្លើង ហើយគេបានសន្និដ្ឋានថា ជាខ្មោចនាងដែលធ្វើអត្តឃាតកម្ម ហើយខ្ញុំ

ក៏ជឿថាដូច្នោះដែរ ។

នាងដូចជាភ្ញាក់ខ្លួនព្រើត ហើយនាងបាននិយាយរឿង ក៏ប្រាប់ខ្ញុំថា ការដែលនាងត្រូវទៅនៅស្រុកក្អួនសត្វនេះ គឺលោកអនុសេនីយទោ ស៊ី ជាអ្នកនាំនាងទៅ ដោយការបង្ខិតបង្ខំ ហើយបានចាត់មនុស្សពីរនាក់ទៀត គឺប្រុសម្នាក់ស្រីម្នាក់ ឲ្យទៅនៅចាំយាមនាង កុំឲ្យនាងទៅណា ដែលមើលទៅ ដូចជាគេយកនាងទៅឃុំឃាំងទុក ។

លុះខ្ញុំបានស្តាប់ពាក្យសំដីនាង យូរ៉េត ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមសង្ស័យឡើងថា រឿងនេះប្រហែលកលឧបាយរបស់អនុសេនីយទោ ស៊ីទេ ព្រោះថាជំពូក ដាប-ឈួន បានបង្គាប់ឲ្យចាប់យកនាង យូរ៉េត មកឲ្យ – អនុសេនីយទោ ស៊ី ក៏ប្រតិបត្តិតាម តែលុះយកបានមកហើយ អនុសេនីយទោ ស៊ី ក៏ប្រហែលស្រឡាញ់នាងដែរ – ដើម្បីបំបាត់ដាននេះ (បើតាមខ្ញុំគិត) អនុសេនីយទោនោះ ត្រូវនាំនាង យូរ៉េត

យកទៅលាក់បំពួនទុកនៅស្រុកក្អួនសត្វ គេយកស្ត្រីណាម្នាក់ផ្សេងទៀតយកទៅសម្លាប់ ហើយបោះចោលទៅក្នុងទន្លេ ដោយយកសំលៀកបំពាក់និងចិញ្ចៀនរបស់នាង យូរ៉េត ទៅបំពាក់នឹងរូបស្ត្រីដែលគេសម្លាប់នោះ ព្រោះថានៅពេលដែលប៉ូលិសឃើញខ្មោច ហើយផ្សាយដំណឹងថា ជាខ្មោចនាង យូរ៉េត នោះ គឺផ្សាយតាមការអះអាងក្នុងការស្គាល់របស់អនុសេនីយទោនោះ ដែលបានឲ្យការប៉ូលិសថា ក៏ស្គាល់ ដោយសារសម្លៀកបំពាក់និងចិញ្ចៀនរបស់នាងដែរ ។

ខ្ញុំបាននិយាយពីការសង្ស័យរបស់ខ្ញុំ ដូចខាងលើឲ្យនាង យូរ៉េត ស្តាប់ ។ នាងជឿខ្លះពុំជឿខ្លះ ។ នាងនិយាយថា ដូចជាពុំគួរគិតដូច្នោះសោះ ព្រោះអនុសេនីយទោនេះ ខ្លាចលោកមេទ័ពសៀមកបណាស់ ហើយខ្លួនគេជាសេនាសំណប់របស់មេទ័ពនោះផង តែមានការគួរឲ្យគិតយ៉ាងនោះខ្លះ ៗ ដែរ គឺមានពេលច្រើនដងដែលអនុសេនីយនោះ បានប្រើពាក្យសំដី

ប្រលោមលួងលោមក្នុងផ្លូវស្នេហាមករកនាង ហើយនាងក៏បានបាត់របស់ដូចជាគេរកឃើញជាប់នឹងខ្លួនខ្មោច នោះមែនដែរ ។

ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់នាងវិញថា ប្រសិនបើការស្មានរបស់ខ្ញុំពុំខុសទេនោះ ខ្ញុំគិតថា ធម្មតាចោរពុំដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់នឹងគ្នាទេ ហើយយើងក៏ពុំគួរជាគិតថា ចោរនឹងពុំលួចចោរ ឬក៏ចោរនឹងមិនប្លន់ដណ្ដើមពីចោរគ្នានោះសោះឡើយ ។

ផ្ទុយវិញខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្មោចស្ត្រីដែលគេរកឃើញថា ធ្វើអត្តឃាតកម្មនោះ ប្រាកដជាពុំមែនដូច្នោះទេ ។ ខ្មោចនោះគឺប្រាកដជាអនុសេនីយទោនោះ នាំស្ត្រីណាម្នាក់ យកទៅច្របាច់កសម្លាប់ចោល ហើយក៏យកសំពត់អាវនិងចិញ្ចៀននាងយូរ៉ែត ទៅបំពាក់ឱ្យ ហើយក៏បោះចោលទៅក្នុងទន្លេចតុម្មុខ ។

តែស្ត្រីនោះជាអ្នកណា? កូនចៅអ្នកណា? ខ្ញុំក៏ពុំអាចដឹងបានដែរ ។

ដំបូងខ្ញុំគិតថា នឹងនាំនាងយូរ៉ែត ត្រឡប់មកភ្នំពេញវិញ តែលុះទៅដល់ក្បាលមោស ខ្ញុំក៏ហួសទៅលេងកែបសិន ។ ខ្ញុំក៏បានបញ្ជារថយន្តឱ្យលូនឆ្ពោះទៅរកកែប ។

— ខ្ញុំគិតថា (ខ្ញុំនិយាយក្នុងខណៈដែលរថយន្តលូនសន្សឹមៗតាមផ្លូវថ្នល់) យើងគួរស៊ើបសួរ ដើម្បីឱ្យបានដឹងច្បាស់ក្នុងរឿងខ្មោចនេះ ។

— ណ្ហើយ! វានាំឱ្យខូចខាតពេលវេលាឥតអំពើទេ ។

— ចុះវាមានទៅខូចខាតអី បើយើងគ្រាន់តែស៊ើបសួរឱ្យដឹងការពិតប៉ុណ្ណោះ ។

— ខ្ញុំមើលទៅដូចជាគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទេ វាមានតែពីត្រូវនឹងគុកទោសទៀតផង ព្រោះគេមានអំណាច អាចធ្វើអីយើងបានតាមចិត្ត — យើងកុំទៅរវល់នឹងរឿងនោះធ្វើអី —

យើងគិតតែពីរះរកផ្លូវ ដើម្បីចាប់ផ្ដើមតាំងជីវិតសាជាថ្មីវិញទៅ ល្អជាជាង ។

តែខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្មោចនោះគឺសក្តិពីរ ស៊ីនុះឯង ជាអ្នកសម្លាប់ - សម្លាប់ដើម្បីបំបាត់ដាន ព្រោះវាចង់បានអ្នកនាង ។

នាង យូរ៉េតពុំឆ្លើយថាអ្វី ។ ខ្ញុំដឹងថា នាងពុំចង់ដឹងពុំចង់ឮនូវរឿងនោះ ។ ខ្ញុំបាននិយាយបំបែរទៅរឿងថ្មី ។ ខ្ញុំប្រាប់នាងថា យប់នេះចង់ទៅសម្រាកកាយឯកែប ។ នាង យូរ៉េត បានព្រមព្រៀងតាមខ្ញុំ ។

លុះហួសផ្លូវបំបែកទៅដំណាក់បន្ទាយបន្តិច ខ្ញុំបានបញ្ឈប់រថយន្ត ។ យើងបាននាំគ្នាចុះពីរថយន្ត ហើយទៅឈរមើលទេសភាពនានា - មើលព្រះអាទិត្យ ដែលបញ្ចេញរស្មីនៅពេលជិតព្រលប់ ។

ចាប់តាំងពីពេលដែលខ្ញុំបានជួបស្គាល់នាង យូរ៉េតមក

ខ្ញុំនិងនាងពុំដែលបាននិយាយគ្នាពីរឿងស្នេហាដល់ម្ដងសោះ ។ ឥឡូវខ្ញុំព្រមទទួលខុសថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាង យូរ៉េត ហើយ តែខ្ញុំនៅពុំទាន់ដឹងថា តើនាង យូរ៉េត ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ដូចខ្ញុំស្រឡាញ់នាងដែរឬទេ ? ខ្ញុំរកស្មានពុំត្រូវថា តើនាងនឹងថាដូចម្ដេច ប្រសិនបើខ្ញុំបញ្ចេញនូវពាក្យប្រាប់នាងថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាងនោះ ។

ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ការធ្វើដំណើរតែពីរនាក់កាត់ទេសភាពដ៏ល្អពីធម្មជាតិយ៉ាងនេះ មើលទៅក៏ហាក់ដូចជាមានអ្វីមកជម្រុញចិត្តយើងឲ្យធ្លាក់ក្នុងផ្លូវស្នេហាទាំងឡើងៗ ។ យើងឃើញបក្សីហើរត្រៀលធ្លាត់កាត់រកអាហារ ហើយប្រួញប្រៀបខ្លួនប្រាណហើរត្រឡប់ទៅរកសំបុកវិញ ។ ចំណែកខាងយើងទាំងពីរនាក់ឯណេះ យើងពុំទាន់ដឹងថា តើសំបុករបស់យើងនៅឯណាឡើយ ?

ពន្លឺព្រះអាទិត្យក៏ចេះតែថយចុះស្រទន់បន្តិចៗ ។ ភូមិភាគ

ដែលមានផ្ទៃដីដ៏ធំល្វឹងល្វើយវែងឆ្ងាយ ដាច់កន្ទុយភ្នែកដូច្នេះ យើងគិតថា កាលបើអស់រស្មីព្រះអាទិត្យទៅហើយ គឺមុខជាងងឹតស្ងាត់ឈឹងគួរឲ្យខ្លាច ។

ពុំយូរប៉ុន្មាន ព្រះអាទិត្យក៏បាំងខ្លួនបាត់ទៅ ទិសខាងលិច ហើយសភាពងងឹតក៏គ្របដណ្តប់ជុំវិញខ្លួនយើង ។

— លោក! (នាង យូរ៉េត ចាប់ផ្តើមនិយាយឡើង) ខ្ញុំគិតថា លោកកំពុងតែគិតរឿងអីម្យ៉ាង យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។

— ទេ! ខ្ញុំគ្មានគិតអ្វីទេ ខ្ញុំកំពុងតែប្រាថ្នាថា សូមឲ្យគ្រោះកាចចង្រៃទាំងអស់របស់អ្នកនាងអន្តរធានបាត់ទៅ ដូចជារស្មីនៃព្រះអាទិត្យដែលទើបលិចអម្បាញ់មិញនេះ ។

— តែខ្ញុំពុំចង់ឈានចូលទៅក្នុងសភាពងងឹត អញ្ចឹងទេ លោក ។

— ពុំអីទេ! ព្រះអាទិត្យលិចបាត់ទៅទិសខាងលិច មែន តែព្រះច័ន្ទនឹងរះឡើងពីទិសខាងកើតមកជំនួសវិញ ។

— តែទំរាំយើងបានឃើញពន្លឺព្រះចន្ទ យើងក៏ងងឹតអស់ពេលច្រើនម៉ោងទៅដែរ ។

— ក៏ប៉ុន្តែ កាលបើមានអ្នកនាងនៅជាមួយ (ខ្ញុំបាននិយាយធ្វើដូចជាពុំដែលធ្លាប់និយាយជាមួយនាង យូរ៉េត សោះ) ខ្ញុំក៏ក្តីជានិច្ច – រូបអ្នកនាងជាពន្លឺនៃដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ គ្រប់ពេលវេលា ។

នាង យូរ៉េត បែរមុខមកសំឡឹងមើលខ្ញុំ... នាងសំឡឹងមើលដោយក្រសែភ្នែកដ៏មុត... ក្រសែភ្នែកដែលអាចចាក់បេះដូងរបស់ខ្ញុំឲ្យមុតធ្លុះធ្លាយ ...

— ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នកនាង ...! (ខ្ញុំពោលនៅពេលដែលក្រសែភ្នែកដ៏មុតរបស់នាង សំឡឹងចំមកភ្នែករបស់ខ្ញុំ ហើយក្រសែភ្នែកនោះ គឺមិនផ្លាស់កន្លែងទៅខាងណាទៀត ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំនឹកក្រែងថា ពាក្យសំដីយ៉ាងនេះ នឹងធ្វើឲ្យនាងពុំសប្បាយចិត្ត) ។ តែបន្តិចមក ខ្ញុំឃើញនាងញញឹមបន្តិចៗ ដែលធ្វើ

ឲ្យការក្រែងរបស់ខ្ញុំសន្សឹមបាត់ទៅម្ដងបន្តិចៗ ។

– ពេកក! (នាងយុវតីនិយាយដោយសំឡេងញ័រៗ) ខ្ញុំពុំដឹងជាឆ្លើយតបលោកវិញថាយ៉ាងម៉េចទេ ...

– ពិបាកណាស់ទៅឬអ្នកនាង? ពិបាកណាស់ឬ ដែលអ្នកនាងនឹងឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំ ឲ្យបានដឹងផងនោះ?

– ចុះបើខ្ញុំឆ្លើយតបលោកថា ខ្ញុំស្រឡាញ់លោកដែរនោះ តើផលកើតយ៉ាងណាទៅ?

– ផលគឺធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ ។

តែជួនកាល ក៏បានផលផ្ទុយទៅវិញក៏មិនដឹង ។

– ផ្ទុយ? ផ្ទុយយ៉ាងម៉េចទៅ?

– ព្រោះខ្ញុំគិតថា ចាប់តាំងពីពេលដែលយើងបានស្គាល់គ្នាមក រឿងរ៉ាវរបស់ខ្ញុំ បានធ្វើឲ្យលោកពិបាកច្រើនណាស់ទៅហើយ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំស្រឡាញ់លោកទៀតនោះ ខ្ញុំគិតក្រែងលោកតែធ្វើឲ្យលោកពិបាកថែមទៀតទេដឹង?

– នុ៎ះជារឿងផ្សេងដោយឡែកពីគ្នា – រឿងស្រឡាញ់ ឬពុំស្រឡាញ់នោះ ជាបញ្ហានៅក្នុងផ្លូវចិត្ត ឯរឿងពិបាក ឬពុំពិបាកនោះ ជាបញ្ហាទាក់ទងនឹងហេតុការណ៍ – យើងគួរបែកឲ្យដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។

– លោកមានគុណលើរូបខ្ញុំច្រើនណាស់ ។

– តែពាក្យសំដីរបស់អ្នកនាងទាំងអស់ នៅពុំទាន់បានបញ្ជាក់ប្រាប់ខ្ញុំថា អ្នកនាងស្រឡាញ់ខ្ញុំ ឬក៏ពុំស្រឡាញ់នៅឡើយទេ ។

ខ្ញុំជាមនុស្សខ្សត់ស្នេហា – ខ្ញុំពុំដែលដឹងសោះឡើយថា សេចក្ដីស្នេហានោះ មានរសជាតិយ៉ាងណា? ប្រសិនបើខ្ញុំនិយាយថា ខ្ញុំចាប់ផ្ដើមស្គាល់នូវសេចក្ដីស្នេហានោះ ក៏គឺខ្ញុំទើបនឹងបានស្គាល់ក្នុងកាលដែលខ្ញុំបានជួបនឹងលោកនេះឯង ។

ខ្ញុំយល់ថា នុ៎ះឯងហើយ ជាចំឡើយរបស់នាងយុវតីថា នាងស្រឡាញ់ខ្ញុំដែរ ព្រោះខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំពុំអាចសន្សឹមនូវ

ពាក្យពេចន៍អ្វីច្បាស់លាស់ជាងនេះបានឡើយ ។ បើតាមក្បួនគម្រោងចិត្តថ្លៃដែលខ្ញុំធ្លាប់បានគានថា ស្ត្រីប្រៀបដូចជាផ្កាក្លាបនៃអាណាចក្រគាថាគំបាំង — ស្ត្រីពុំងាយនឹងប្រាប់នូវទឹកចិត្តរបស់នាងដល់បុរសឡើយ ព្រោះក្នុងកាលសូម្បីតែខ្លួនឯងក៏ពុំដឹងដែរថា ទឹកចិត្តរបស់នាងនោះមានសភាពយ៉ាងណាឡើយ ។ បើដូច្នេះ ការដែលខ្ញុំបានទទួលនូវចំឡើយពីនាងយូរ៉េត ត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំក៏ពេញចិត្តណាស់ទៅហើយ ។

ខ្ញុំបានចាប់ដៃនាង ... ខ្ញុំដឹងថា ដៃនាងញ័រៗ សមនឹងពាក្យដែលនាងនិយាយថា នាងពុំធ្លាប់ស្គាល់នូវសេចក្តីស្នេហានោះមែន... នាងពុំបានហាមឃាត់ ឬបម្រះទាញដៃចេញទៅវិញឡើយ .. ខ្ញុំលើកដៃនាងយកមកថើប ... នាងភិតភ័យញាប់ញ័រជាខ្លាំង .....

— ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នកនាងណាស់ (ខ្ញុំនិយាយដើម្បីរម្ងាប់នូវការភិតភ័យរបស់នាង) ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ រាប់

ជាផាសេចក្តីស្នេហាជាគ្រាដំបូងក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ហើយអ្នកនាង ក៏ជាស្ត្រីទីមួយដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ដែរ ...

— លោក ក៏ជាបុរសទីមួយក្នុងសេចក្តីស្នេហារបស់ខ្ញុំដែរ ។

ម៉ោង ១៩ ហើយ យើងក៏នាំគ្នាឡើងជិះរថយន្តបន្តទៅដល់ផ្សារដែប ។ យើងបាននាំគ្នាទៅទទួលទានអាហារ និងសំណាក់នៅសណ្ឋាគារដាហៀរ ។

ពេលវេលាចេះតែកន្លងផុតទៅជានិច្ច ។ សភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃរាត្រីកាល ក្រៅពីសំឡេងខ្យល់បោកបក់មកប៉ះនឹងស្លឹកឈើ និងសំឡេងនៃរលកទឹក ដែលបោកមកប៉ះនឹងច្រាំងនោះ បានធ្វើឲ្យខ្ញុំគិតថា ក្នុងលោកនេះដូចជាគ្មានអ្នកណាក្រៅពីរូបខ្ញុំនិងនាង យូរ៉េត ឡើយ ។ នេះក៏ជាការល្អណាស់ហើយ ព្រោះខ្ញុំគ្មានត្រូវការអ្វីទៀតសោះ សូម្បីរូបខ្ញុំនៅកំឡោះ ហើយមានអនាគតវែងឆ្ងាយ ក៏មើលទៅដូចជាថា ខ្ញុំគ្មានប្រាថ្នាអ្វីក្រៅពីការមានជីវិតរស់នៅជាមួយនាង យូរ៉េត

នោះដែរ ។

- អ្នកនាង! អ្នកនាងជឿឬទេ?

- ខ្ញុំជឿ! (នាង យូរ៉េតា ឆ្លើយកាត់ឡើង ក្នុងខណៈដែលខ្ញុំនិយាយពុំទាន់ផុតពាក្យ) បើលោកនិយាយយ៉ាងណា ខ្ញុំជឿទាំងអស់ ។

- ខ្ញុំនឹកដល់អ្នកនាងគ្រប់ៗវិនាទី!

- ចាស! ខ្ញុំជឿ ។

- ម៉េចក៏អ្នកនាងជឿ?

- ព្រោះ ... ខ្ញុំក៏អធិប្បាយជំរាបពុំបាន ...

- បើអញ្ចឹង ប្រែថា អ្នកនាងក៏នឹកខ្ញុំដែរមែនទេ?

- ខ្ញុំពុំអាចបដិសេធបានទេ ព្រោះលោកជាសុភាពបុរសមានគុណសម្បត្តិល្អ ល្មមធ្វើឲ្យខ្ញុំនិយាយពាក្យពិតជំរាបលោក - ខ្ញុំនឹកដល់លោក ... នឹករាល់តែពិបាកនឹងនិយាយ ។

ខ្ញុំឱបរឹតកងកាយរបស់នាង យូរ៉េតា ផ្ទប់និងដើមទ្រូងរបស់ខ្ញុំ ។ ការញាប់ញ័រនៃកាយរបស់នាង បានប្រាកដឡើងដូចពេលដែលខ្ញុំបានថើបដៃនាងនៅពេលមុននោះដែរ ។ ព្រះពាយបោកបក់រំភើយៗ លាយដោយធាតុត្រជាក់មកប៉ះនឹងកាយរបស់យើង ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាជួយសម្រើបចិត្តខ្ញុំ និងនាង យូរ៉េតា ឲ្យរឹងរិតតែខ្លាំងឡើងទៀត ។ រស្មីព្រះចន្ទ បានសាចជះតាមបង្អួចមកត្រូវវង្វង់ភក្ត្ររបស់នាង យូរ៉េតា មើលទៅឃើញនូវលំអរបស់នាង ពិបាករកគូប្រៀបផ្ទឹមបាន ។

ពេលនោះ ដូចជាពិបាកអធិប្បាយដល់សភាពនៃទឹកចិត្តរបស់ខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំដូចជាលែងគិតអ្វីទាំងអស់ សូម្បីអនាគតយ៉ាងណា ក៏ឥតគិតគូមាន ។ យើងនឹងត្រូវជួបប្រទះនឹងជោគជ័យ ឬ ឧបសគ្គយ៉ាងណានោះ ខ្ញុំក៏ពុំដឹង? ខ្ញុំដឹងតែម្យ៉ាង គឺខ្ញុំចង់បាននាង យូរ៉េតា យកមកធ្វើជាគូប្រចាំជីវិតរបស់ខ្ញុំ

តែប៉ុណ្ណោះ ។

យប់កាន់តែជ្រៅណាស់ហើយ ។ យើងបានលាគ្នាចូលដំណេករៀងខ្លួន ។ នៅពេលមុនលក់ ខ្ញុំបេះតែគិតបន់ស្រន់ការនា សុំឲ្យខ្ញុំស្រមៃ ឬ យល់សប្តិឃើញនាង យូរ៉េត ហើយសុំឲ្យនាងស្រមៃ ឬ យល់សប្តិឃើញខ្ញុំវិញដែរ ក្នុងសកាតកែកព្យេ ដូចទើបកន្លងទៅអម្បាញ់មិញនេះ ។

ខ្ញុំបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើងនៅពេលអរុណរះ ។ តែខ្ញុំឃើញនាង យូរ៉េត ក្រោកមុនខ្ញុំ ។

- លោក! លោកប្រហែលជាគេងលក់ស្រួលណាស់មើលទៅ ?

- ខ្ញុំស្រមៃឃើញអ្នកនាងជានិច្ច ។

នាងយូរ៉េតពុំឆ្លើយថាអ្វី ។ នាងសំឡឹងមើលមុខខ្ញុំ ដោយក្រសែភ្នែកដ៏មុត ចាក់ជ្រែកចូលទៅក្នុងបេះដូងរបស់ខ្ញុំ, ក្រសែភ្នែក ដែលសំដែងចេញមកនូវសេចក្តីស្នេហាស្មោះស្ម័គ្រ ។

ខ្ញុំទុកសង្កត់ចិត្តពុំប្រព្រឹត្តហួសលើសលស់លើរូបនាងយូរ៉េត ។ ឯនាងវិញ គឺពុំបានសំដែងអាការៈឲ្យខ្ញុំឃើញថា ប្រសិនបើខ្ញុំប្រព្រឹត្តហួសលើសលស់លើរូបនាងនោះ នាងនឹងមិនយកចិត្តទុកដាក់អ្វីឡើយ ។

- យូរ៉េត! បង... (ខ្ញុំចាប់ផ្តើមនិយាយឡើងទៀត ដោយហៅឈ្មោះនាងចំនិងថាបង ព្រោះតាំងពីដើមមក ខ្ញុំពុំដែលហ៊ានហៅឈ្មោះនាងនិងថាបងដូច្នេះសោះ) បងបានពិចារណារួចអស់ហើយថា ខ្លួនបងត្រូវតែតស៊ូសំរាប់ថ្ងៃអនាគត — បងសំឡឹងមើលទៅឃើញនូវភារៈដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅខាងមុខបង តែបងយល់ថា បងអាចនឹងធ្វើបាន ប្រសិនបើមានគូជីវិតដ៏ល្អ ហើយគូជីវិតនោះ បងពុំអាចរកអ្នកណាឲ្យបានល្អដូច យូរ៉េត បានដែរ ... ។

- ចុះបងបានគេងស្កប់ហើយឬ ? (នាង យូរ៉េត ក៏ចាប់ផ្តើមហៅខ្ញុំថាបងវិញដែរ)

— ទៅ! បងនៅពុំទាន់បានរកនៅឡើយទេ ។

ចុះបងនឹងដឹងយ៉ាងម៉េចបានថា បងនឹងរកស្ត្រីល្អជាងអូនពុំបាន?

— ទឹកចិត្តបងបានប្រាប់បងថា បងពុំអាចរកគូជីវិតដែលល្អដូចអូន យូរ៉េត បានទេ បងត្រូវលើកដំកើងអូនទុកជាដួងកែវជីវិតរបស់បង — បងសុំប្រគល់ជីវិតរបស់បងឲ្យ យូរ៉េត ទាំងស្រុង ។ —

នាង យូរ៉េត លែងនិយាយអ្វីតទៅទៀត ។ នាងសំឡឹងមើលមុខខ្ញុំ ដោយនេត្រាដែលមានទឹកដក់ជាប់នៅក្នុងក្រឡក ។ ប៉ុន្តែទឹកភ្នែកនេះ មានន័យដូចម្តេច ក៏ពិបាកនឹងដឹងបានដែរ ព្រោះទឹកភ្នែកនៃស្ត្រីភេទ អាចប្រែសេចក្តីបានច្រើនយ៉ាង ព្រោះថាស្ត្រីភេទជាធ្នាំទ្វារនៃអាណាចក្រអាថ៌កំបាំង សូម្បីខ្លួននាងដែលជាធ្នាំទ្វារស្រាប់ ក៏ពុំអាចដឹងដែរថា នៅក្នុងអាណាចក្រនោះមានអ្វីខ្លះផង? អ្នកណាជាម្ចាស់នៃអាណាចក្រនោះ?

វគ្គទី ៤

បែកគ្នាគ្រាលំបាក

ខ្ញុំបាននាំនាង យូរ៉េត ត្រឡប់មកភ្នំពេញវិញនៅវេលាម៉ោង ៩ កន្លះនៃថ្ងៃអាទិត្យ ។

ខ្ញុំបានយកនាងទៅផ្ញើនឹងមីងម្នាក់ ដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់នៅស្ទឹងមានជ័យ ។ ខ្ញុំតែងតែទៅមើលសុខទុក្ខនាងរាល់ពេលល្ងាច ក្រោយពេលចេញពីធ្វើការ ។

យប់មួយ ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់នាង យូរ៉េត ពីគោលបំណងរបស់ខ្ញុំដែលចង់ស៊ើបសួររកការពិតពីរឿងអត្តឃាតកម្មដែលគេសន្និដ្ឋានថា ខ្មោចនោះ ជាខ្មោចនាង យូរ៉េត ។ ខ្ញុំចង់ដឹងថាខ្មោចនោះជាខ្មោចអ្នកណា? ជាខ្មោចដែលសម្លាប់ខ្លួនឯងមែន ឬក៏មានគេសម្លាប់? ប៉ុន្តែនាង យូរ៉េត នេះតែងហាមឃាត់ខ្ញុំ ពុំចង់ឲ្យខ្ញុំរើរល់ទឹងរឿងនោះ ។